

INA

O-2MSM,M
N17
175972
175972

DIETZ

2007 TITLE

முற்பகல் தொடர்ச்சி
முற்பகல் விளையு
no: 8

age no: - 170 64

CCNO: - 175972

2
8.2.07

முற்பகற் செய்யின்

பிற்பகல் விளையும்

92
1917/ய

இந்த நூதன நாடகம்

ராவ் சாஹெப் ப. சம்பந்த முதலியார்,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற தமிழ் நாடகங்கள்:—

“லீலாவதி சுலோசனை”, “கள்வர் தலைவன்”, “இரண்டு நண்பர்கள்”,
“மனோஹரன்”, “சத்ருஜித்”, “சாரங்கரன்”, “யயாதி”, “காலவரிஷி”,
“வேதாள உலகம்”, “அமலாதித்யன்”, “மார்க்கண்டேயர்”, “ரத்னாவளி”,
“பேயல்ல பெண்மணியே”, “பொன் விலங்குகள்”, “மெய்க்காதல்”,
“மகபதி”, “நற்குல தெய்வம்”, “விரும்பிய விதமே”, “கர்தலர் குண்கள்”,
“வாணிபுர வணிகன்”, “சிறுத்தொண்டர்”, “சிம்ஹநாதன்”,
“ரஜபுத்ரவீரன்”, “புஷ்பவல்லி”, “விஜய ரங்கம்”, “பிரஹ்மசனங்கள்”

முதலியன).

.....
நிதல் பதிப்பு.
.....

சென்னை :

டௌடன் கம்பெனியாரால்

அச்சிடப்பட்டது.

1917.

[விலை அனு 8.

673MSM, M

1117

175 912

15
17/10/1991
894.56112

1891
891.8112

INSCRIBED

TO

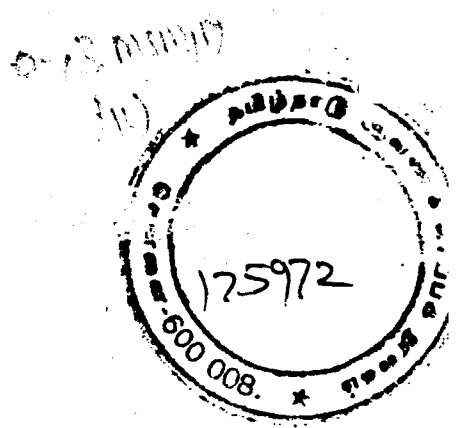
THE BELOVED MEMORY OF

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR

AND

P. MANICKAVELU AMMAL.

PREFACE.

Some years ago, the Suguna Vilasa Sabha was asked at a short notice to give a performance in aid of the Indian Famine Fund. I wrote this drama, rehearsed it, and staged it, within ten days almost. Any work of Art "written to order" and that in a hurry, must contain imperfections. It was only recently that I was able to revise it, practically re-write it; hence the delay in printing this book. In this work of mine, I have raised two or three psychological problems; how far the drama is a correct solution of these, I must leave it to the reader.

I have to mention for the information of Societies that intend staging this or any other drama of my pen, that my formal permission is necessary every time any one of them is put on boards, and that moreover I have resolved to charge a small Royalty for each one of my dramas being staged, the money to go at present to the Building Fund of the Suguna Vilasa Sabha, to erect a suitable theatre at Madras. I feel confident that considering the object, Societies both amateur and professional, will not grudge paying a small sum every time a drama of mine is staged.

PAMMAL LODGE
MADRAS.
1st June 1917.

}

THE AUTHOR.

முற்பகற் செய்யின்

பிற்பகல் விளையும்

நாடக பாத்திரங்கள்.

மதனமோஹனன்	...	இந்தார் நாட்டு அரசன்குமான்
விநயேந்திரன்	...	மதனமோஹனனுடைய அம்மான்
தர்மபாலன்	...	மதனமோஹனன் நண்பன், மந்திரி
திண்ணன்	...	பித்தம் பிடித்த ஓர் பெளராணி கன்
தண்டாயுதன்	...	அரண்மனை வேலையாள்
ஜேயந்தன்	...	மதனமோஹனனுக்கும் கிரிஜா வுக்கும் பிறந்த மைந்தன்
வனஜா	...	விநயேந்திரன் புதல்வி
கிரிஜா	...	வனஜாவின் சிறிய தாயாருடைய பெண்

தெருக்கூத்தாடிகள் முதலியோர்.

கதை நிகழிடம்:—இந்தார் நாட்டிலும், அருகிலுள்ள பிரதேசத்திலும்.

முற்பகற் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்

முதல் அங்கம்

முதல் கர்ட்சி.

இடம்—அரண்மனைப் பூங்கோட்டம்.

லானஜாவும், கிரிஜாவும் தண்ணீர்க் குடங்களைத் தாங்கி
பாடிக்கொண்டே வருகின்றனர்.

- வ. கிரிஜா, என்ன இன்றைக்கு விசேஷம் தெரியவில்லை,
இத்தனை நாவிலிலையே இந்த சிங்காரிப்பெல்லாம்! கண்
ணில் மையைப் பார்! என்ன சமாசாரம்?
- கி. நான்தான் சிங்காரித்துக்கொண்டிருக்கிறேனே? நான்
தான் கையில் புதிய வளையல் அணிந்துக்கொண்டிருக்
கிறேன்?—உம்.
- வ. இதெல்லா மெனக்குத் தெரியும்!—உம்—புதிய கச்சு,
புதிய மேகலை, புதிய சேலை!—என்னவோ சமாசாரம்
இருக்கிறது!—ஒளிக்காதே சொல்லிவிடு.
- கி. ஆமாம், உன் திருட்டுத்தன மெல்லாம் எனக்கு நன்றாய்த்
தெரியும். நான்தான் சற்று முன்பாகப் பார்த்தேனே,
அறையில் நிலைக்கண்ணாடி முன்பாக நின்றுகொண்டு தலை
வாரி மினுக்கிக்கொண்டிருந்தாயே! தெரியாதோ?
- வ. கிரிஜா, உன்னை நிரம்ப நாளாக அறிவேனே! என்
கண்ணில் மண்ணைப்போட முடியுமா உன்னால்?—

போனால் போகட்டும். எப்பொழுது வருகிறார்—உன் காதலர்?

கி. யார்? யார்? பத்திரம்!

வ. அம்மா! அவ்வளவு கோபமா? ஒன்றுமில்லை, நீ யாருக் காக சிங்காரித்துக்கொண் டிருக்கிறாயோ, அவர் எப் பொழுது வருகிறாரென்று கேட்டேன், உனக்குத் தெரியுமே என்று.

கி. ஆமாம் ஆமாம், இந்த சூதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறு என்னுமென்று, நீ சிங் காரித்துக்கொண் டிருப்பதை என்மீது சாற்றுகிற யோ? எப்பொழுது வருகிறார் உன் காதலர்? நீ சொல்.

வ. யார் காதலர்? யார் காதலர்? இப்படி என்னைப் பார்த்துச் சொல்லடி! அப்படியா சமாசாரம்! எனக்குத் தானே அன்றைத்தினம் ரோஜாப் புஷ்பம் தலையிற் சூட்டினார்? உம் உம்.

கி. ஆமாம், நான்தான் அவருக்குத் திலகப் பொட்டிட்டே னே அன்றைத்தினம்? தெரியாதோ எனக்கு சமா சாரம்?

வ. நீ என்ன அதிகமாகப் பேசுகிறாய்! சமாசாரத்தை வெளியில் இழுத்துவிட வேண்டுமோ? அவர் உனக்கு முத்தம் கொடுத்தாரோ இல்லையோ அன்றைக்கு? பொய் பேசாதே.

கி. நீ பொய் பேசாதே! நீ அவருக்குப் போகும்பொழுது முத்தம் கொடுத்தாயா இல்லையா?

வ. சரிதான் அப்படித்தான் நிரூபிக்கட்டும். எப்படியும் அவர்தானே உனக்குக் கொடுத்தார்—கிரிஜா, நாமிரு வரும் இதுவரையில் அக்காள் தங்கையைப்போல் வளர்ந் து வந்தோமே, இப்பொழுது என்னிடம் ஏதாவது நீ ஒளிக்கலாமா? உண்மையைக் கூறிவிடு, நான் ஏதாவது

உன்னிடம் ரகசியம் ஒளிக்கிறேனா? ராஜகுமாரர் உன்னையே மணம் புரிவதாக வாக்களித்திருக்கிறாராமே, உண்மைதானா?

கி. யார் சொன்னது? யார் சொன்னது? யார் சொன்னது?

வ. அம்மா! அவ்வளவு கோபமா? உள்ளத்தைச் சொன்னால் அதற்குக் கோபமேன்? யதார்த்தவாதி பகு ஜன விரோதி—

திண்ணன், வருகிற வழியில் வைத்திருந்த ஒரு தண்ணீர்க் குடத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு வருகிறான்.

கி. இது யார் அது? இந்த பயித்தியம் எங்கே வந்தது?

தி. அம்மணி, மன்னிக்கவேண்டும். நான் கந்த புராணம் படித்துக்கொண் டிருக்கும்போது ஒரு சந்தேகம் வந்தது; அதைத் தெளிவித்துக்கொண்டு போக வந்தேன். இராவணன் துரோபதியைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும் பொழுது, எதிர்த்து சண்டை செய்தது கீசகனா, அல்லது சுப்பிரமணியரா?

கி. அக்காள்! அக்காள்! இந்த இழவைப் பார், என் நீர்க் குடத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டது!

வ. ஏ! பயித்தியம்! இங்கென்ன வேலை போம்!

தி. இல்லை அம்மா—அந்த சந்தேகம்—

வ. சந்தேகமா? கீசகனுமல்ல, சுப்பிரமணியருமல்ல, ரம்பை போம்.

தி. வந்தனம் தந்தனம். [போகிறான்.]

கி. அக்காள் என் தண்ணீரெல்லாம் போயிற்றே. உன் குடத்திலிருக்கிற ஜலத்தில் கொஞ்சம் கொடு, இப் புஷ்பச் செடிக்கு விடவேண்டும்.

- வ. ஐயோ பாபம்! என்னடி யம்மா! நீ வேண்டுமென்போய் மறுபடியும் கொண்டுவா; என் ஜலத் கொடுத்துவிட்டு நான் என்ன செய்வது? *
- கி. பாதிதானே கேட்டேன்?
- வ. ஐயோ பாபம்! அதெல்லாம் உதவாது போ.
- கி. இதுதானே! நீ என் அக்காளல்ல. நாம் எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியவர்க ளல்ல கொடு பாதி.
- வ. உம் உம்! உன் காதலரில் பாதி எனக்குக் கொடுத்து விடுகிறாயா?
- சி. ஏனோ?
- வ. ஏ! அதற்கு மாத்திரம் ஏனோ!—ஆம்மா! இதற்குள் ளாக எவ்வளவு பொருமையடி யம்மா!

மறுபடியும் தீண்ணன் வருகிறான்.

- தி. அம்மணி, இன்னொரு சந்தேகம், மன்னிக்க வேண்டும்.
- வ. இதென்ன பெரிய சஷ்டமாய் வந்துசேர்ந்தது!
- தி. கிருஷ்ணன் யமலோகம்போய் மல்லிகைப்பூ கொண்டு வந்த போது, தாடகைக்குக் கொடுத்தாரோ அல்லது பத்மா சுரனுக்குக் கொடுத்தாரோ? சந்தேகம்.
- வ. உங்கள் பாட்டனுக்குக் கொடுத்தார். பொமையா!
- தி. சந்தோஷம்.
- [போகிறான்.]
- கி. பாரிஜாத மல்லவோ கொண்டு வரத் தெய்வலோகம் சென்றார். இந்தப் பயித்தியத்தைப் பார்!—பாரிஜாதம் நல்ல புஷ்பம்—அதிருக்கட்டும், அக்காள், உனக்குப் புஷ்பங்க ளிலெல்லாம் எது இஷ்டம்?
- வ. உனக் கெது இஷ்டம்?

- கி. எனக்கு எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் ரோஜாதான் இஷ்டம்; அதைவிட அழகிய புஷ்பம் ஒன்று உண்டோ உலகில்?
- வ. சி! மல்லிகையே சிறந்த புஷ்பம். அதன் வாசனை எங்கே, ரோஜாவின் வாசனை யெங்கே?
- கி. நிரம்ப புத்திசாலி!
- வ. நீ நிரம்ப புத்திசாலி!
- கி. நீ கெட்டிக்காரிதான்.
- வ. நீ கெட்டிக்காரிதான்!

இருவர்களுக்கும் இடையில் மதனமோணுள் வருகிறான்.

- ம. என்ன? என்ன சண்டை?
- வ. ஒன்றுமில்லை.
- கி. எப்பொழுது வந்தீர்?
- ம. சற்று முன்பாகத்தான் வந்தேன். என்ன சண்டை?
- கி. சண்டை யொன்றுமில்லை.
- ம. பிறகு ஏன்ன, சச்சரவோ?
- கி. ஒன்று மில்லை. புஷ்பங்களிலெல்லாம் உயர்ந்த தெது வென்று நான் கேட்டேன். அதன்மீது வனஜா மல்லிகைதான் சிறந்ததெனக் கூறினாள், நான் ரோஜாதான் சிறந்ததெனக் கூறினேன், அவ்வளவுதான்.
- வ. ஆம். நீர் நியாயம் சொல்லும். பட்சபாத மில்லாமற் சொல்லும். மல்லிகையா ரோஜாவா?
- ம. இதென்ன பெரிய சங்கடமா யிருக்கிறது! நான் என்ன சொல்வது? யார் பட்சம் சொல்வது?
- கி. ஆம். என் பட்சம் பேசுவீரா? எனக்குத் தெரியாதோ?

- வ. சரி; யார்தீது பட்சமிருக்கிறததோ உமக்கு, அவன் பட்சம்தானே கூறுவீர்!
- ம. இதென்ன தொந்தரவு! [ஒரு புறமாக கிரிஜாவிடம்] கிரிஜா! இதென்ன கஷ்டம், உன் பக்கம் பேசினால் அவளுக்குக் கோபம் வருமே.
- கி. உம் உம்! அதைத்தான் முக்கியமாகப் பார்ப்பீர்! கேட்பானேன்!
- ம. [ஒரு புறமாக வனஜாவிடம்] வனஜா! நான் சொல்வதைக் கேள்; உன் பட்சம் பேசினால் கிரிஜாவுக்கு கோபம் வராதா?
- வ. ஆமாமாம்! என்பக்கம் பேசுவீரா நீர்?
- ம. இதென்ன கஷ்டமாய் முடிந்ததே! இதென்ன தர்ம சங்கடம்!—

திண்ணன் மறுபடியும் வருகிறான்.

- தி. ஆரசே, நமஸ்காரம். தங்களைத்தான் நெடுநாழிகையாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். பாதவதத்தில் ஒரு சந்தேகம் வந்தது. பஞ்சபாண்டவர் மூன்று பெயரும் ருக்மணிகலியாணத்திலே ராமரோடு சண்டை போட்டபொழுது லட்சுமணனைக் கொன்றது யார்?
- ம. உங்கள் பாட்டனாரையா! போம்.
- தி. சே! எங்கள் பாட்டனார் ஆனால் நிரம்ப வேலை செய்திருக்கிறார் முன்பு!—
- ம. ஆமாம், போமையா.

[திண்ணன் போகிறான்.]

இதென்ன ஒரு அற்ப விஷயத்திற்காக இரண்டு பெயரும் கோபித்துக்கொண்டு முகத்தை ஒருவராய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே—பெண்ணே வனஜா, நீ சொல்வதைக் கேள்.

- வ. பெண்ணே வனஜா—கண்ணே கிரிஜா!
- ம. வனஜா, அப்படியொன்று மெண்ணாதே, உங்களிருவரையும் என் னிரு கண்ணெனவே பாவித்து வருகிறேன்.
- வ. ஆமாம், ஆனால் ஒரு கண்ணில் பார்வை மட்டு.
- ம. சீச்சீ! அப்படியொன்றுமில்லை—அதிருக்கட்டும்—எதோ பார்க்கலாம்! நான் தகப்பனார் சமாதிக் குப் புஷ்ப மெடுத்துச் செல்லவேண்டும் விரைவில். யார் முன்பு எனக்கு ஒரு மல்லிகை மாலை தொடுத்துக் கொடுக்கிறீர்களோ பார்ப்போம்.—என்ன இருவரும் சும்மா இருக்கிறீர்கள்?—கிரிஜா!
- கி. வனஜாவைக் கேளுங்கள்—நான் கொடுத்தால் உமக் கஷ்டமாயிருக்குமோ என்னவோ?
- ம. இல்லை இல்லை! நீதான் கொடு.
- கி. என் பட்சம் பேசினால் கொடுக்கிறேன்.
- ம. வனஜா, நீயாவது கொடு.
- வ. நானாவது தானே கொடுக்க! கிரிஜாவை முன்புகேட்டீரே, அவளையே தரச்சொல்லுங்கள்.
- ம. அப்படியல்ல நீதான் கொடு.
- வ. உம்—என் பட்சம் பேசினால் கொடுக்கிறேன்.
- ம. இதென்ன பெரிய கஷ்டமாய் நேர்ந்தது!—இது தான் யுக்தி—யார் எனக்கு மாலை விரைவில் கட்டிக்கொடுக்கிறானோ, அவனாக்கொரு முத்தம் கொடுக்கப் போகிறேன்.

[இருவரும் ஓடிப்போய் விரைவாகப் புஷ்பம் பறிக்கிறார்கள்.]

ஆ! அப்படி!

திண்ணன் மறுபடியும் வருகிறான்.

தி. அரசே, ஒரு மனு, மன்னிக்கவேண்டும்.

ம. என்ன?

தி. பாரதர் இராமாயணம் எழுதினாரா? ராமாயணர் பாரதம் எழுதினாரா?

ம. இங்கே வாருமையா இப்படி—இன்னொருமுறை என்னை இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் கேட்டால் எனக்குக் கோபம் வரும், தெரியுமா? போம்.

தி. சந்தோஷம்.

[போகிறான்.]

வ. ராஜ குமாரா, இதோ மாலை.

கி. இதோ மாலை.

வ. என்னுடையதைத் தானே முன்பு வாங்கிக்கொண்டீர்?

ம. இதென்ன என்னைப் பிடித்த தொந்தரவு எப்பொழுதும் விடாதுபோ விருக்கிறதே!—போனாற்போகிறது. வேடிக் கையாக விளையாடினேன். இன்றைத்தினம் அமாவாசியை யல்லவா? விரதம் கெட்டுப்போம். வனஜா, நீ போய் உடனே தர்மபாலனை நான் அழைப்பதாக அழைத்துவா, நான் பிதாவின் சமாதிக் குப் போகவேண்டும்.

வ. இதோ அழைத்து வருகிறேன்.

[போகிறதுபோல் நடத்து திரும்பிவந்து மறைந்து நிற்கிறான்.]

ம. கிரிஜா, இதற்குள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறாயே! நான் வேண்டுமென்றே வனஜாவை அனுப்பி விட்டேன். நான் நல்ல யுக்திசெய்ய வில்லையா?

கி. நானும் நல்ல யுக்தி செய்யவில்லையா?

[மகனமேஹனன் கிரிஜாவுக்கு முத்தம் கொடுக்கிறான்.]

வ. [வெளிவந்து] நானும் நல்ல யுக்தி செய்யவில்லையா! சபாஷ்! சரி! அமாவாசியை விரதம் என்னவாயிருக்கிற திப்பொழுது அரசே! ஒஹோ! எனக்கு மாத்திரம்தான் விரதமோ? கிரிஜாவுக்கில்லையோ? ஏன் கிரிஜா! ஏன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறாய்! உனக்குத் தினம் அமாவாசியையாயிருந்தால் நலமாயிருக்காதா? ஏன், நான் முன்பு கூறிய துண்மைதானே? ராஜகுமாரா, உமதிரு கண்களில் ஒன்றில் பார்வை மட்டும்தானே! என்ன சும்மாயிருக்கிறீர்? நியாயமாவது கூறும், தப்பென்றாவது ஒப்புக் கொள்ளும்.

கி. அக்காள்! இதற்குள்ளாக என்ன பொருமை யடியம்மா!—

ம. சரி! ஆரம்பித்து விடாதீர்கள். வனஜா, கிரிஜா, இதென்ன இது? நீங்களிருவரும் சகோதரிகளைப் போல் ஒருமையா யிருப்பதை விட்டு எந்நேரமும் இப்படி சச்சரவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உத்தம ராஜஸ்தீரிகளாகிய உங்களுக்கு இது அழகன்று.

கி. இல்லை அரசே!

வ. அப்படி யொன்று மில்லை அரசே!

ம. வாருங்கள் போவோம் அரண்மனைக்கு, நேரமாய் விட்டது.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—இகோடு.

ஒருபுறமாக ஒரு சமாதி இருக்கிறது.

விநயேந்திரன் மெல்ல வருகிறான்.

வி. சீ! வயிற்றிற் பிறந்த வாஞ்சையானது என்னை என்
னென்ன தீய தொழிலுக் கெல்லாம் ஆளாக்குகிறது?
—இனி யோசிப்பதற் பயனில்லை, நேரமாய்விட்டது—
விரைவில் நமது வேலையை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.
மதனமோஹனன் சிக்கிரத்தில் வந்துவிடுவான்.—ஒருவரு
மில்லை! இதுதான் தக்க சமயம்—அண்ண ஜெயகேது!
என்னை மன்னிக்கவேண்டும் தாம்.—

[சமாதியருகிற் சென்று மறை
வா யமைக்கப்பட்டிருக்கும்
ஒரு விசையை முடுக்க, ஒரு
மாடம் திறக்கிறது. அதில்
வைத்திருக்கும் ஒரு சிறு பெட்
டியைத் திறக்கிறான்.]

ஆ! நாம் நினைத்தவண்ணமே இருக்கிறது, ஓர் நிருபம்
தான். என்ன எழுதி யிருக்கிறாரென விரைவில் பார்ப்
போம்.

[படித்துப் பார்க்கிறான்.]

ஐயோ! தன் மைந்தனுக்குத் தகுந்த புத்திமதிகளைக் கூறி
யிருக்கிறார். ஐயோ! இவைகளை நானும் மேற்கொண்டு
தூர் விஷயங்களில் பிரவேசிக்கா திருக்கலாகாதா? என்
விதி! என் விதி!—சீ! இப்படியே இதை வைத்துவிட
வா? ஐயோ! அப்படிச் செய்வேனாயின் என் பெண்
கட்டாயமாக இறப்பாள். அவளோ, மணந்தால் மதன
மோஹனனை மணப்பது, இல்லாவிடின் இறப்பது, என்
யிருக்கிறான். இதற்கு நான் என்ன செய்வது? ஈசா!

ஈசா! என்னை மன்னிப்பீராக—இனி யோசியேன்.

[அந்த நிருபத்தைத் தான் எடுத்துக்
கொண்டு, தான் கொண்டுவந்த
நிருபமொன்றை அப் பெட்டி
யில் வைத்து விடுகிறான்.]

ஜெயகேது! ஜெயகேது! என்னை மன்னியும்.—அதோ
ஆளரவம் கேட்கிறது. மதனமோஹனன் வருகிறான்போ
லிருக்கிறது. நான் இனி இங்கிருக்க லாகாது, விரைவில்
அவர்கள் காணாதபடி செல்லவேண்டும்.

[பெட்டியை மூடி மாடத்தில்
வைத்து, விசையால் அதை
மூடிவிடுகிறான்.]

அதோ வருகிறார்கள்.

[விரைந்து போகிறான்.]

மதனமோஹனனும், தீர்ப்பாலனும் மற்றொரு புறமாக
வருகிறார்கள்.

த. அரசே! இத் தூர்ச்சகுனங்களைக் குறித்துத் தாம் கவ
லைப்பட வேண்டியதில்லை. அவைகளெல்லாம் என்னைப்
பற்றினவைகளா யிருக்க லாகாதோ? தாம் என் தமக்குத்
தான், ஏதோ பெருந் தீங்கு நேரிடப் போகிறதென்று
எண்ணவேண்டும்?

ம. நம் மிருவருள் யாருக்குக் கெடுதி நேர்தால் தா என்ன
ன? பேத மொன்று மில்லையே.

த. அப்படி ஒன்றும் நேரிடாது. இதென்ன வேடிக்கையா
யிருக்கிறது? ஆகாயத்திற் பறக்கும் பட்சிகளெல்லாம்
நமக்கென்றே வலமும் இடமுமாகப் பறக்கின்றனவோ?
அவைகளுக்கு வேறு வேலை யில்லையோ? காக முதலிய
அற்ப பிராணிகளுக்கு நமக்கு வரப்போகிற நன்மை
கெடுதிகள் எப்படி முன்பே தெரியும்? ஐயனே! எல்லா
மறிந்த தமக்கு நான் இவ்வளவு கூறவேண்டுமா?

ம. நண்பா, இவைகளெல்லாம் என் மனத்தைக் கலக்கவில்லை. ஆயினும் இன்றைத்தினம் விழித்தது முதல் எனக் கொருவாரு யிருக்கிறது. ஏனோ அறிகிலேன் நான்—சரி, அருகில் வந்துவிட்டோம். இனி இப் பேச்சை நிறுத்திவிடுவோம்.

[சமாதியருகிற் போகிறார்கள்.]

தோழா! நான் நேற்றைத்தினம் இட்ட புஷ்பத்தை யாரோ கலைத்திருக்கின்றனர் பார்த்தாயா?

த. எதாவது பட்சிகளின் வேலையா யிருக்கும்.

ம. தோழா! அந்த மல்லிகை மாலை எங்கே? கொண்டுவர மறந்துவிட்டோமா என்ன?

த. இல்லை இல்லை. இதோ இருக்கிறது பாரும்.

ம. கொடு இப்படி. எங்கு காணோமே என்று திடுக்கிட்ட தெனக்கு.

த. ஐயனே, உம்மை நெடுநாளாகக் கேட்கவேண்டுமென்றிருந்தேன். அது ஏன் மல்லிகை யன்றி வேறு புஷ்பம் இங்கு பூஜைக்குக் கொண்டு வருவதில்லை?

ம. தரம்பாலா, என் பிதா விரும்பிய—மலர்—இது வெள்ளே. வேறு எம்மலரின்மீதும் அவருக்கு விருப்பமில்லை. அவர்—இறப்பதற்கு—ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பு—ஒரு நாள், நாங்களுருவரும், உணவு கொண்டபின் அரண்மனை நந்தவனத்தைச் சுற்றிவரச் சென்றபோது, புஷ்பங்களின் திறத்தைப் பற்றி வார்த்தை வர, நான் அழகிய ரோஜா மலரை வியந்தேன். அவர் தான் விரும்பியது மல்லிகை யொன்றே யென்று கூறினார். உடனே நான் சற்று பின் தங்கி, அவரறியாதபடி அழகிய மல்லிகைமலர்களை விரைவில் கொய்து, மாலையாகத் தொடுத்து, அவர் முன்பாக உலாவிச் சென்றவிடம் போய், அவர் பாதத்தில் வைத்துப் பணிந்து நின்றேன்—அவர்—உடனே—என்னை—வாரிக் கட்டி யணைத்து—

த. அரசே! அரசே! இதென்ன இன்னும் உமக்கு மனோ திடம் வரவில்லையா? ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ? தாம் தைரியப்படுத்திக் கொள்ளும் மனத்தை. நான் என்ன தைரியம் சொல்லக் கூடும் தமக்கு?

ம. தோழா! என்னைச் சற்று மன்னிப்பாய்—

[சமாதியைப் பூசித்து வலம்வந்து பணிகிறார்.]

த. முடிந்ததா? ஐயனே, நேரமாய்விட்டது அதிககாலம் தாமதித்து விட்டேன். போவோமா அரண்மனைக்கு? வாரும். இருட்டிவிட்டது. அதிலும் பாதசாரியாய் வந்திருக்கிறோம். வாரும் வாரும், இங்கிருக்கும் வரையில் உமது மனம் இப்படித்தா னிருக்கும்—

ம. தோழா, இன்றைத்தினம் என் தகப்பனாருடைய மாணசாசனப்படி, இங்கு மேற்கு மூலையில் புதைத்திருக்கும் பேழையைத் திறந்து பார்க்கவேண்டுமல்லவா? இன்றைக்கு எனக்கு இருபத்தொரு வயது பூரணமாய் தல்லவா?

த. ஆம் ஆம் உண்மையே. சீக்கிரம் திறந்து அப்படியே பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டுபோய் சாவகாசமாய்ப் பார்ப்போம்.

ம. இல்லை இல்லை. இப்பொழுதே எல்லாம் கண்டறியவேண்டும். நான் ஒரு சூணமேனும் பொறுக்க முடியாது.

[விசையிருக்கும் மூலை யருகிற் போய்]

தோழா; இங்கு இந்தப்பெட்டியை குழ்ச்சியாகப் புதைத்திருப்பது, நம்மிருவருக்கு மன்றி வேறு யாருக்கும் தெரியாதல்லவா? இதோ பார், என்ன எளிதில் மேலாகப்

புதைத்திருக்கும் கல்வந்து விடுகிறது—இதோ பெட்டி இதோ பெட்டி!

[பெட்டியை வெளியில் எடுக்கிறான்.]

இதோ இத் தீப்பெட்டியை எடுத்து விளக்கையேற்று. இதற் கென்றே இன்று இதை முன்னாக்கிரதையாகக் கொண்டு வந்தேன்.

[தர்மபாலன் ஒரு விளக்கை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான்.]

இதுதான் இதன் திறவுகோல்—தோழா! இதென்ன? இதென்ன? என் இடது தோள் இவ்வாறு துடிக்கிறது!

த. ஐயனே, அதெல்லா மொன்றுமில்லை; மிகவும் இருட்டி விட்டது. வாரும், அரண்மனைக்குப் போய் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்வோமே; இப்பொழுதே என்ன அவசரம்? வாரும் வாரும்—

ம. ஒரு கூணமும் என்னால் பொறுக்க முடியாது.

[திறந்து அதிலிருக்கும் நிருபத்தை வெளியில் எடுக்கிறான்.]

பார்த்தாயா! நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா ஒரு நிருபமாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று? என்ன எழுதியிருக்கிறது பார்ப்போம். “இருபத்தொரு வயதையடைந்த என்னருமைப் புதல்வன் மதனமோஹனனுக்கு.”

[நிருபத்தி லெழுதி யிருப்பதை விரைவாகத் தனக்குள்ளே படித்துப் பார்த்து]

தோழா!—தோழா!—இதென்ன நான் கனவு காண்கிறேனோ?—நான் காண்பது உண்மையோ?—

த. அரசே! என்ன? என்ன?

ம. தர்மபாலா! இதைப் படித்துப் பார்?

[கடிதத்தை அவனிடம் கொடுக்கிறான்.]

த. [படித்துப் பார்த்து] என்ன ஆச்சரியம்!—ஜெயகேது மன்னன் கிரிஜாவை யன்றி வேறொரு பெண்ணை விவாகம் புரியும்படி உமக்குக் கட்டளை யிடுவாரோ?—ஆயினும் இது லொரு சந்தேகமும்மில்லை, ஸ்பஷ்டமாகத்தான் நெழுதி யிருக்கிறது—அவருடைய கையெழுத்தே!

ம. தோழா!—நாம் எங்கிருக்கிறோம்?—தர்மபாலா, அதை உரக்கப்படி, நான் கேட்கவேண்டும்.—நான் இதை எப்படி நம்புவது?—என் பிதா எனக்கிவ்வாறான கட்டளை யிடுவாரோ?—படி—படி—

த. [படிக்கிறான்] “கண்ணே! மதனமோஹனா! நீ இதுவரையில் என் மரணசாசனத்தில் உனக்குக் கட்டளை யிட்டிருக்கிற படி யெல்லாம், நடந்து வந்திருப்பாய். என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. என்னருமை மைந்தன் என் கட்டளைப் படி நடப்பான் என்பதற்குச் சந்தேகமென்ன? அப்பா! இனி உனக்கு நான் இடவேண்டிய கட்டளை ஒன்றே இருக்கிறது. அதையும் நீ நிறைவேற்றுவாய். யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. என் கடைசி கட்டளை யிதுவே—உனக்கோ இனி விவாஹ மாகவேண்டிய காலம் வந்து விட்டது, ஆகவே, நான் உயிருடன் இருக்கும்பொழுது கண்டு மகிழாததை, நான் உனக்குக் கட்டளை யிட்டாவது மகிழ்கிறேன். உனக்கேற்ற பெண் இவ்வுலகில் ஒருத்தியே இருக்கிறாள்—வனஜா.”

ம. யார்? யார்?

த. “வனஜா”—

ம. நன்றாகப்பார்? நன்றாகப்பார், தோழா நன்றாகப்பார்.

த. அப்படித்தான் எழுதி யிருக்கிறது.

- ம. உம்!—பிறகு?
- த. “அப் பெண்மணியையன்றி வேறொரு ஸ்திரீயையும் நீ திண்டலாகாது, இதுவே என்கடைசிகட்டளை. கண்ணே! ஈசனருளால், உன்னைப்போன்ற நற்குணமுடைய புத்திரர்களையும் புத்திரிகளையும் பெற்று நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்து, பிறகு நீ என்னிடம் வந்து சேர்வாயாக! இப்படிக்கு, எக்கட்டளை யிட்டபோதிலும் அதை நிறைவேற்றும்படியான புத்திரனைப் பெற்றேன் என்று கர்வமுற்ற—ஜெயகேது”
- ம. நான் உயிரோடு—விழித்திருக்கிறேனா?
- த. அரசே, இதில் எதோ—சந்தேகம்—
- ம. ஒன்றும் பேசாதே!—இப்படிக்கொடு அந் நிருபத்தை.
- த. ஐயனே! தாம் ஒன்றும் அவசரப்பட வேண்டியதில்லை.
- ம. ஸ்!—தர்மபாலா,—இனி என்னை எப்பொழுதும் ஜெயகேதுவின் குமாரன் என்றழை—தெரியுமா?
- த. என்?—
- ம. அப்பொழுதுதான் என் பிதாவின் கட்டளை எனக்குக் ஞாபகமிருக்கும்.
- த. ஆனால்—இக்கட்டளைப்படி—நடக்கத் தீர்மானித்து விட்டீரோ?
- ம. என்ன சொன்னாய்? தர்மபாலா! நீயானதுபற்றி உயிர் பிழைத்தாய்.— மறுபடியும் இன்னொருமுறை என்னை அவ்வாறு கேட்காதே!
- த. அரசே! தாம் அவசரப்பட்ட டொன்றும் தீர்மானிக்கலாகாது இதில் எதோ தவறிருக்கிறது. உம்முடைய பிதா எப்பொழுதும் கிரிஜாவையே மிகவும் பாராட்டி வந்தனரன்றோ? இரண்டொரு முறை வேடிக்கையில் தன் மருமகனென்று அவளை அழைத்ததையும் நான்

- கேட்டிருக்கிறேன். அவர், எல்லோரையும்விட்டு, வனஜாவை விவாகம் புரியும்படி உமக்குக் கட்டளை யிடுவாரோ? இதென்ன இது? தாம் வனஜாவை மணம் புரிவதாவது?
- ம. ஆம்—என்னுடன் பேசாதே மறுபடியும் இதைப்பற்றி.
- த. பிறகு கிரிஜாவின் கதி என்னவாவது?
- ம. கிரிஜா—இறப்பது.
- த. பிறகு?
- ம. பிறகு நானும் இறப்பது—எழுந்திருக்கேரமாய்விட்டது.— ஐயனே! ஐயனே! எது எப்படியாயின போதிலும் உமது கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்—பிறகு இறக்கிறேன்—உம்மிடம் வருகிறேன்!

[சமூகிக்கு மறுபடியும் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, தர்மபாலனுடன் விரைவில் போகிறான்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனை யடுத்த பூந்தோட்டம்.

வனஜா வருகிறாள்.

வ. இது எதோ பிதாவின் சூழ்ச்சியாகத்தானிருக்கவேண்டும். —இல்லாவிடின்—ஒருவேளை உண்மையிலேயே இளவரசர் மனம் மாறியிருக்கிறதோ?—எனக்கென்னவோ சந்தேகமாகத்தானிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இத்தனை வருஷ காலமாயிராது, இப்பொழுது மாறுவானேன்? அதுவும் திடீரென்று அவருக்கு கிரிஜாவின் மீதிருந்த காதலெல்லாம் மாறி என்மீது காதல் கொள்வாரோ? கிரிஜாவை இரண்டு மூன்று தினங்களாகப் பார்க்கவு மில்லையாம்—என்ன ஆச்சரியம்! முன்பிருந்ததைவிட பதின்மடங் கதிகமாக என்மீது ஆசையுள்ளவராயிருக்கிற ரென்பதற்கு என்னவோ சந்தேக மில்லை. ஆயினும் என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாரோ என்னவோ, அது மாத்திரம் சந்தேகமாகத்தானிருக்கிறது. ஆ! உண்மையில் காதல்கொண்டிருப்பதானால், என்னைப் பார்க்கிலும் பாக்கியசாலிகளும் இவ்வுலகில் உளரோ? ஆயினும் அவர் கிரிஜாவை வெறுக்கும்படி நான் கூறவில்லை. ஐயோ! பாபம்!—என் அவர் எங்கிருவ்ரையும் மனம் புரியலாகாது? ஆனால், சிறு வயது முதல் தான் ஒரு பெண்ணையே விவாகஞ் செய்துக் கொள்ளப்போகிற தாகக் கூறியிருக்கிறார்!—ஈசன் விதித்தபடி எப்படியோ?

[அங்கிருக்கும் ஓர் மேடையின் மீது உட்காருகிறாள். மதன மோஹனன் பின்புறமாக வந்து அவள் கண்களைப் பொத்து கிறான்.]

வ. யார் அது!—கிரிஜா? சசிவதனா?— ஹம்சவேணி?— யார் அது? தெரியவில்லை!—

ம. இவ்வளவுதானா? என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே உன்னால்!

வ. அரசே!—கண்டு பிடித்திருப்பேன்—ஆயினும் தாம் எது இந்த பக்கம் திரும்புவதென்று நினைத்தேன்.

ம. ஏன் நேற்று வரவில்லையா? முந்தியதினம் வரவில்லையா? அதற்கு முந்தினம் வரவில்லையா?—

வ. வழி தப்பி—

ம. சீ! விளையாடாதே!—ஏன் நிற்கிறாய்? உட்கார்—என் ன நகைக்கிறாய்?

வ. இல்லை, எது திடீரென்று என்மீது அவ்வளவு கருணை வந்ததென நினைத்தேன்—அரசே, கிரிஜா எங்கே? இரண்டு தினங்களாக நான் பார்க்கவில்லை. உடம்பொன்றும் அசைக்கிய மில்லையே?

ம. நான் நினைக்கவில்லை.

வ. ஏன், நீர் நேரில் பார்க்கவில்லையோ இத்தினங்களெல்லாம்?

ம. இல்லை.

வ. ஏன்?

ம. காரணம் அப்புறம் சொல்லுகிறேன். வனஜா, நான் உன் னை யொன்று கேட்கிறேன், எனக்கொன்றும் ஒளியாது நேராகப் பதில் கூறுகிறாயா?

வ. அரசே, அதென்ன அப்படி கேட்கிறீர்? கேளுங்கள்.

ம. பெண்ணே, நான் உன்னை விவாகம் புரிதல், உனக்குச் சம்மதிதானா?—நீ என்மீது உண்மையில் காதல்கொண்டிருக்கிறாயா?—என்ன சும்மாயிருக்கிறாய்?—நாணப் படாதே!—என்னை நீ பிறந்தது முதல் அறிவாயே.

வ. அரசே, நாம் கிரிஜாவின்மீது—

- ம. பெண்ணே, நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன், என்னிடம் கிரிஜாவைப்பற்றி ஒன்றும் கேளவும் கேளாதே! கூறவும் கூறுதே!
- வ. ஏன்? அவள்மீதென்ன கோபம்?
- ம. ஐயோ! எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்துப் போம், கேளாதே!
- வ. உமதிஷ்டம்.
- ம. என்ன நான் கேட்டதற்கு பதில் கூறவில்லை?
- வ. அரசே, நீர் என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாரா உண்மையில்? அதை முன்பு கூறும்.
- ம. பெண்ணே, அதெல்லாமுனக் கெதற்கு? நான்—உன்னை மணம் புரிகிறேன்—உனக்கிஷ்டமானால். என்ன சொல்லுகிறாய்?
- வ. உமதிஷ்டம்.
- ம. ஆனால் நீ என்மீதுண்மையில் காதல்கொண்டிருக்கிறாயோ?
- வ. பிராணநாதா!—அதை நான் வாயால் கூறவும் வேண்டுமோ?—பிராணநாதா! நான் சிறு வயது முதல் உம்மையே கோரி வந்தேன் என்பது, நீர் அறியாத விஷயமன்று, நீர் என்னை மணம் புரியாவிட்டால் இவ்வுலகில் வேறொருவரையும் மணம் புரிவதில்லை என்று நெடுநாளேக்கு முன்னமே தீர்மானித்துவிட்டேன்.

[அவனைக் கட்டி முத்தமிடுகிறாள்.]

- ம. ஆனால் சரிதான்—சரிதான்—நான் உன் பிதாவிடம் போய் உனக்குச் சம்மதிதானெனக் கூறி விவாகத்திற்கு உடனே சித்தம் செய்யுச் சொல்லவா?

- வ. உமதிஷ்டம். ஆயினும், பிராணநாதா, இப்பொழுதே உம்மை ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது என்னை மணம் புரிவதாகக் கூறிவிட்டுப் பிறகு நீர்வாக்கை மாற்றலாகாது, மறக்கலாகாது. அப்படி யேதாவது நேருமாயின் என்னுயிர் போம்.—
- ம. இல்லை, இல்லை. உன்னிஷ்டப்படியே ஆகட்டும்.
- வ. பிராணநாதா! பிறகு நீர் மாற்றலாகாது.—வேண்டுமென்றால் இப்பொழுதே சொன்னேன்—கிரிஜாவை மாத்திரம்—
- ம. ஐயோ! அவளைப்பற்றி எனக்கொன்றும் ஞாபகப்படுத்தாதே. நான் வருகிறேன். உன் தந்தையிடம் போக வேண்டும் நான்.

[விரைந்து போகிறாள்.]

- வ. இன்றே என் ஜன்மம் சபலமாயது! என் பிராணநாதர் வாயால் என்னை மணம்புரிவதாகக் கூற நான் கேட்டேனே! எல்லாம் என்ன தீவரென்று மாறியது! ஐயோ பாபம்! கிரிஜா!—எப்படியும் நம்மிருவரையும் மணந்தால் நலமாயிருக்கும். உனக்கென்மீது பொருமையாயிருந்தும், உன்மீதெனக்குப் பொருமையில்லை.

[போகிறாள்.]

காட்சி முடிந்தது.

—o-o-o—

நான்காம் காட்சி.

இடம்—பூந்தோட்டத்தில் மற்றொரு புறம்.

மதனமோஷனும், தீர்ப்பாலனும் வருகிறார்கள்.

த. ஐயனே! எனக்கென்னவோ, முடிவில் எல்லாம் சுபமாய் முடியுமென்று எதோ தோற்றுகிறது. அதற்குக் காரணமென்ன வென்றென்னைக் கேளாதீர். காரணமொன்று மறியேன் நான். எது எப்படி நடந்தேறியபோதிலும் நம்மைக்காக்க ஈசனொருவரிருக்கிறார். அவரருளின் முன் மற்றவைகளெல்லாம் எவ்வளவு?

ம. ஈசனிருக்கிறார்!—தோழா அந்நிருபத்தை நீ கொடுத்த பொழுது என்ன சொன்னார்?—என்ன நடந்தது? ஒரு வார்த்தையும் விடாது ஆதியோடந்தமாக என் பாழும் செனியால் நான் கேட்கக் கூறுவாய்.

த. ஐயனே! என் வாயாற் கூறவும் நா எழுவில்லையே! மரண ஓலையைக் கொண்டுபோவான் போல், நான் ஒன்றுங் கூறுது, நீர் கொடுத்த நிருபத்தைக் கையில் கொடுத்தேன். அதைப் படித்துப் பார்த்தவுடன் வீரவேடன் களைப்பட்ட மாணப்போல் துடித்து வெருண்டு கீழே விழுந்தனள்.

ம. ஈசனே! ஈசனே!—பிறகு பிறகு?

த. பிறகென்ன? அரசே! அதிகமாகச் சொல்வானேன். கிரிஜாவை நீர் உயிருடன் மறுபடியும் காண்ப தரிது. வேறுடன் கொளுத்திவிட்டால், இம்மல்லிகைக் செடி வாடாது நிற்குமோ?

ம. ஐயோ! நண்பா நண்பா! என் காதலியை நான் கொன்றேன் கொன்றேன்! நானிவ்வுலகில் இனி வாழ்வதோ வாழ்வதோ?

த. அரசே! இன்னும் தைரியத்தைக் கைவிடாதீர். இதற்குள் ஒன்றும் காரியம் மிஞ்சி விட்டிருக்கா தென்றென்

ணுகிறேன். தாம்போய் ஏதாவது—தேறுதல் சொன்னால் நலமாயிராதோ?

ம. தோழா, என்ன ஒன்றும் யோசியாது பேசுகிறாய்? என் காதலியை எங்கு நேரிற் கண்டால், என் தீர்மானங்க ளெல்லாம் பறந்தோடிப் போகின்றனவோ என்றே, உன்னிடம் அந்நிருபத்தைக் கொடுத்தனுப்பியது. இப்பொழுது நேரிற் காண்பேனாயின்!—ஐயோ! என் தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றல் அசாத்தியமாமே!—

த. பிறகென்ன செய்வது?

ம. ஐயோ! அதைத்தானறியாது அனலிற்பட்ட புழுவைப் போல் துடிக்கிறேன்!—

த. ஐயோ! கிரிஜா! உன் தலைவிதி யிப்படியும் இருந்ததா! இவ் விள வயதில் இத்துன்பமெல்லாம் அனுபவித்து நீ யிறக்கவேண்டி—

ம. ஐயோ! நண்பா! நண்பா! என்னை உயிருடன் கொல்லாதே! கொல்லாதே! அவ்வார்க்கதையைக் கேட்டலும் என் பிராணனை ஹிம்சிக்கிறதே! ஆ! அவளிறக்க நான் பொறுத்திருப்பதோ? தோழா! நீ எப்படியாவது போய் அதைத்தடுப்பாய்! எழுந்திரு எழுந்திரு! நான் தான் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன் பாவி! நீ எனக்கிவ்வளவு உபகாரம் செய்யலாகாதா? நீ எப்படியாவது, என்ன சொல்லியாவது, கிரிஜாவை தற்கொலை புரியாமலிருக்கும்படிச் செய். நான் உன்னை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். என் பொருட்டு நீ இவ்வளவு செய்யலாகாதா?

த. அரசே! வீணில் உமக்குப்போக்குச் சொல்ல எனக்கிஷ்டமில்லை. அதைத் தடுப்பதற்கு ஒரே மார்க்கம் தான் உண்டு. தாம் அக்கடிதத்தில் எழுதியதை மீட்டுக் கொண்டாலொழிய அவள் உயிர்தரியாள்.

ம. நண்பா! நண்பா! அது அசாத்தியம் அசாத்தியம்! தோழா! என்மீது உனக்கிவ்வளவு கிருபையில்லையா? நான்படும் துயரம் சற்றும் அறிகிலையோ? நான் இவ்வளவு வேண்டிக் கொள்ளுகிறேனே என்றாயினும் கிரிஜா விடம்போய், சற்று பொறுக்கும் படியாகவாவது கேட்க மாட்டாயா? தர்மபாலா! இதுவோ உன் நட்பின் திறம்?—

த. அரசே! என்னை வெறுக்காதீர். அசாத்தியமான காரியம். ஆயினும் போய்ப் பார்க்கிறேன். வீணில் என்னை வெறுக்க வேண்டாம். இப்பொழுதே சொன்னேன். பிறகு உம திஷ்டம். ஸ்வாமி யிருக்கிறார்.

[போகிறான்.]

ம. எங்கே யிருக்கிறார்—ஈசனே! ஈசனே! என்னை இக்கோலம் காண்டல் உமக்கழகோ? உம்மையே மெய்யன்புடன் இது வரையில் பணிந்து வந்ததற்குப் பலனிதுவோ? ஆபத்பாந்தவா அனாதரட்சகா! உமது தொண்டன் கூலியழைப்பது உமது செவிக் கெட்டவில்லையோ? ஈசனே! ஜகதீசா! இனியாவது தாம் கருணைகூர்ந்து என்னைக் காக்கலாகாதா?—ஐயோ! என் காதலி என் நண்பன் செல்லுமுன் இறந்திருப்பாளாயின் என் கதி என்னவாவது? அவனோ உயர்குலத்துதித்த உத்தமி; என்மீது அவள்கொண்ட அழியாக் காதலுக்கு நான் எழுதிய நிருபத்தைக் கண்டும் உயிர் தரிப்பானோ அரை கூணமும்?—கண்ணே! கண்ணே! உன்னைக் கொன்ற கொடும் பாவியாகிறேன்!

[மூர்ச்சையாகிறான்.]

கிரிஜா மெல்ல வருகிறாள்.

கி. ஈசனே! அடியாள் உமது பாதத்தைப்பூஜித்தது உண்மையானால் இப்பொழுதுதான் நீர் உதவவேண்டுமெனக்கு. —தர்மபாலர் கூறிய துண்மைதான். அதோ சோகத்தி

னால் நிலை தளர்ந்து மூர்ச்சையா யிருக்கிறார்—பிராண நாதா! என் பொருட்டு உமக்கிவ்வளவு கஷ்டமா? ஆ! என் காதலரை இக்கோலத்தில் கண்டும் உயிர்தரித்திருக்கிறேனே! ஐயோ! இவருக்கு மூர்ச்சை தெளிவிக்கலாமென்றாலும். என் மனம் நடுங்குகிறதே! பிராண நாதா! உம்மை இக்கோலத்தில் கண்டும் உமக்கு உபசாரம் செய்யச் சக்தியற்றவனா யிருக்கிறேனே!—ஆ! நம்முடைய பிராணநாதர், தான் என்னை இனி என்னைத் திண்டலாகாதென்று தானே கூறினார், நான் அவரைத் திண்டலாகாதென்று கட்டளை யிடவில்லையே! இது தான் யுக்தி!

[அருகில் உட்கார்ந்து தன் மடிமீது அவன் தலையை வைத்து சைத்யோபசாரம் செய்கிறாள்.]

பிராணநாதா! பிராணநாதா! உம்முடைய கரத்தால் எப்படி அக்கொடிய நிருபத்தை எனக் கெழுதினீரோ? உமக்கு மனம்தான் எப்படித் துணிந்தகோ?—ஐயோ! உம்மை வெறுப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? எல்லாம் உம்முடைய பிதாவின் செயல். ஐயோ! அவருடைய கட்டளையை நீர் ஒருகாலும் மீறி நடக்கமாட்டாரோ உமது உயிர் போவதா யிருந்தபோதிலும்! இதற்கு நான் என்ன செய்வது? பிராணநாதா! பிராணநாதா! நீர் விழித்தவுடன் என்னை வெறுப்பிராயின் என் கதி என்னவாவது?—என்ன இன்னும் களைத்திரவில்லை?—ஒரு யுக்தி தோன்றுகிறது.—ஆம், வேறு வழியில்லை இப்பொழுது தான் களைதிர்கிறற்போ யிருக்கிறது.

[அவன் தலையைக் கரைமீது வைத்துவிட்டு வீரைத்து போகிறாள்.]

ம. [மூர்ச்சை தெளிந்து] ஆ! நான் கண்டதெல்லாம் கனவோ? ஆம் ஆம் கனவுதான்—ஐயோ! நான் கனவிலாயினும் என்

காதலியைத் தீண்டப் பெற்றேனே! என் காதலி பரிவுடன் இங்கு வந்து, தன்னழகிய மடியின்மீது என் முடியை வைத்து, சைத்தியோபசாரம் செய்து எனக்கு முத்தமிட்டதாகக் கனவு கண்டேன். ஐயோ! என் அதனை விழித்துப் பொய்த்திட்டேனே!—இதிருக்கட்டும். பேர்ன தர்மபாலன் என் இன்னும் வரவில்லை? என் காதலியின் கதி என்னவாயதோ அறியேனே! ஈசா! ஈசா!—இது யார்?—

சன்யாசி வேஷத்துடன் கிரிஜா வருகிறாள்.

கி. ஐயா,—ராஜ குமாரா, நான் அகஸ்மாத்தாய் இங்கு வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, யாரோ ஒரு பெண்—ஒரு ராஜ குமரியைப்போல் தோற்றப்பட்டாள்—இந்நிருபத்தை என்னிடம் கொடுத்து, இதை உம்மிடம் எப்படியும் கூடிய சீக்கிரத்தில் சேர்ப்பிக்கும்படி கூறி விட்டு, விரைந்து எங்கேயோ சென்றனள். இதோ நிருபம்.

ம. [நிருபத்தைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்து] கிரிஜா! கிரிஜா!—
[கீழே விழுகிறாள்.]

கி. என்ன? என்ன?

ம. கண்ணே! கண்ணே!—ஐயோ! நான் நினைத்த வண்ணமே முடிந்ததே முடிந்ததே! கண்ணே கண்ணே இறந்தனையோ? நீ என்னை நீ மறந்தனையோ? மேலுலகத்திற்குப் பறந்தனையோ? தேவமாதரிற் சிறந்தனையோ? என் காதலியே! என் கண்மணியே! என்னை வெறுத்துச்சென்றது உனக்கழகோ? நீதியோ? தர்மமோ? என் கண்ணின் கருமணியே! நான் என் செய்வேன்? என் செய்வேன்! உன்னைக் கொன்ற கொடும்பாவி யின்னும் இவ்வுலகில் உயிர்த்திருக்கிறேனே!—

கி. ராஜகுமாரா! என்ன சமாசாரம்? என் இவ்வாறு வருந்துகிறீர்?

ம. ஐயா! தாம் ஏன் இப்பாவியைக் கேட்கிறீர்? இக்கொடும்பாவி தாம் பாதத்தால் தீண்டுதற்கும் பர்த்திரமான்வனல்ல! தான் காதல்கொண்ட பெண்ணரசியைக்கொன்ற கொடும் பாவி! கொடும் பாவி!

கி. ராஜ குமாரர வருந்தாதீர்! நீர் வருந்துவதைப் பார்க்க என் மனம் தாளவில்லை! அது ஏனப்படி? விவங்கச் சொல்லும்.

ம. யோகிஸ்வரரே! நானும் கிரிஜா என்னும் ஓர் அரச குமரியும் இளவயது முதல் இணைபிரியாது வாழ்ந்து வந்தோம்; நாங்களுவரும் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல் கொண்டு மணம் புரிவதாகப் பிரமாணம் செய்திருந்தோம். திடீரென்று இறந்துபோன என் தந்தை, நான் வேறொரு பெண்ணை மணம்புரியவேண்டுமென்று கட்டளையிட்ட மரண சாசனம், என் ஊழ் விளைதால், என்கையிற்பட்டது. என் தந்தை வாக்கைப் பரிபாலித்தலே என் முதல் நோன்பாதலால், அதன்படி நடக்க வேண்டி; என் காதலியாகிய கிரிஜாவுக்கு அவளை நான் மணம் புரியலாகாதென்று தெரிவித்தேன். அதனால் அவள் என்மேற் கொண்ட காதலால் உயிர் துறந்தாள்—ஐயோ! அவளை நான் கொன்றேன் கொன்றேன்!

[தேம்பி அழுகிறாள்.]

சீ! இனி இவ்வுலகில் உயிர்வாழ்வது நியாயமன்று.

[தன் கட்டகத்தை ஒங்கி தற்கொலை புரிய முயல்கிறாள்.]

கி. இதென்ன சாகசம்! என்ன செய்யப்போகிறீர்? ஒரு அற்பபெண்ணுக்காகத் தாம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதாவது?

ம. என்ன சொன்னீர்! இன்னொரு முறை என் காதலியைப் பற்றி அவ்வாறாக என்னிடம் கூற வேண்டாம். ஆறாவதும் பூண்டிருப்பதால் உம்மீது நான் கோபங் கொள்

எல் நியாயமன்று. போம் நீர்! என் முன் நிற்கவேண்டாம்—

கி. ராஜ குமாரா! அவசரப்படாதீர்! ஐயோ! வீணில் என் உமதுயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறீர்? இதினின்றும் நீர் தப்புவதற்கு ஒரு மார்க்கமுமில்லையா?

ம. இல்லை—போம். என் காதலி இறந்தபின் நான் உயிர்வாழ்வதா? ஒருவராலும் என்னைத்தடுக்க முடியாது போம்! இங்கிராதீர்—

கி. என்னாலும் முடியாதா?

ம. உம்மாலும் முடியாது! மும்முர்த்திகளாலும் முடியாது!

கி. கிரிஜாவால் முடியுமா?

ம. ஸ்னையாதாதீர் இச்சமயத்தில்! போம் அப்புறம்—எனக்குக் கோபம்வரும்.—உம் பருலகிற சென்ற அவன் வந்து தடுக்கட்டும்!

கி. [தன் வேஷத்தைக் களைந்து] பிராணநாதா!

ம. ஆ!—கிரிஜா!

[அவனைக் கட்டி யணைத்து]

கண்ணே கண்ணே! நான் உன்னை மறுபடியும் உயிருடன் காணப்பெற்றேனே! கிரிஜா! கிரிஜா!—நான் கனவு காண்கிறேனா என்ன?—நினைவா? நினைவா? நினைவா?

கி. இல்லை இல்லை! பிராணநாதா நினைவுதான். உட்காரும். ஏன் இவ்வாறு உமதுடல்நடுங்குகிறது? சற்று நிதானியும். நீர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உமது நிருபத்தைக் கண்டு உண்மை யறிந்தவுடன், வேறு வழி யில்லையென்று நான் இவ்வாறு நடக்கவேண்டி வந்தது. உம்மை வருத்தியதற்காக மன்னிக்கவேண்டும்.

ம. கண்ணே கண்ணே! இப்படியும் நீ என் மனத்தைப் பரிசோதிக்கலாமா?

கி. இல்லை இல்லை. எங்கு உமக்கு என்மீதுள்ள காதல் குன்றியதோ என்று பயந்தேன்.

ம. கண்ணே! எனக்குன்மீதுள்ள காதல் குன்றுமோ? இப்படியா பரிசோதிப்பது எதற்கும்? நீ இறந்தாய் என்று கேட்டவுடன் நான் பட்டதுயரம் ஈசனே அறிவார்!—அதைக் கேட்டபின் இத்தனை நேரம் நான் மடியாது உயிர் வாழ்ந்திருந்தேனே என்று, எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!

கி. போனது போகட்டும். இதென்ன சமாசாரம்? எனக்கு விளங்கச் சொல்லும், உம்முடைய பிதா என்ன கட்டளை யிட்டார்? என்ன—

ம. கிரிஜா!—கிரிஜா!—அதோ பார்! என் பிதா வருகிறார்!

கி. எதோ? எதோ? பிராணநாதா! ஒன்றையும் காணுமே? எங்கே பார்க்கிறீர்?—ஐயோ!

ம. ஐயோ!—ஐயனே!—ஐயனே!—இல்லை! இல்லை! உமது கட்டளைப்படியே நடக்கிறேன் நடக்கிறேன்.—ஐயோ! சற்று பொறும்! சற்று பொறும்! ஐயோ! நான் சொல்வதைக் கேளும்! ஐயோ! இல்லை! இல்லை—

கி. பிராணநாதா! பிராணநாதர்! இதென்ன? யாரைப் பார்த்து பேசினீர்? இங்கொருவரும் வரவில்லையே.

ம. நீ பார்க்கவில்லையா?—என் பிதா வந்திருந்தாரே—

கி. உம்முடைய பிதாவாவது வருவதாவது? விளையாடுகிறார் என்ன? உடம்பு அசைக்கியமா?—இப்படி சற்று உட்காரும்—என்ன யோதிக்கிறீர் பிராணநாதா?

ம. கிரிஜா,—இனி—என்னை பிராணநாதா என்றழைக்காதே.

கி. ஒஹோ!—சரி!—நீர் என்னை கிரிஜா என்றழைக்காதீர்—

ம. ஏன்!—

- கி. பிறகு சொல்லுகிறேன்.—பிராணநாதா, இதென்ன சித்தப்பிரமை?
- ம. கிரிஜா!—நீ என்மீது காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையா அல்லவா?
- கி. பிராணநாதா! நீர் உமது வாயால் என்னை இக் கேள்வி கேட்பது நியாயமா?
- ம. நான் கேட்பதற்கு பதில் சொல்—உண்மையா அல்லவா?
- கி. உண்மைதான்.
- ம. ஆனால், என்பொருட்டு நீ எதையும் செய்வாயா?
- கி. என்னைக் கூடுமான எக்காரியமும் செய்வேன். என்ன பிராணநாதா!—
- ம. கிரிஜா! மன்னருகில் வாராதே! நில்—நீ என்மீது காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையானால்—நிஜமானால்—இந்தக் கண்ணம் இவ்வுலகில் மதனமோஹனின் என்றொரு ராஜகுமாரன் இருக்கிறான் என்பதையே மறந்துவிடு. நான் உன்னை விவாகம் புரிய—முடியாது. உன் விதானின் கட்டளையை நான் நிறைவேற்றவேண்டும்.
- கி. ஒஹோ! மறுபடியும் வந்ததா?—சரி, உமது பிதா என்ன கட்டளை யிட்டார்?
- ம. நீ அந் நிருபத்தைப் பார்க்கவில்லையா?—சற்று முன்பாகக் கேட்கவில்லையா?—வனஜாவை யன்றி வேறொரு பெண்ணையும் நான் மணம் புரியலாகாதென்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.
- கி. சரிதான்—பிறகு?
- ம. பிறகு ஒன்றுமில்லை—கிரிஜா—
- கி. நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, என்னை கிரிஜாவென்றழைக்கவேண்டாமென்று.
- ம. ஏன்?

- கி. என் பெயர் கிரிஜா அன்று.
- ம. உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா கிரிஜா?
- கி. என் பெயர் கிரிஜா அன்று.
- ம. பின்னை யென்ன?
- கி. வனஜா.
- ம. வனஜாவாவது?— மெல்லப்பேசு— இன்னும் மறையவில்லை!
- கி. பிராணநாதா, நான் சொல்வதைக் கேளும். உம்முடைய பிதா வனஜாவைத்தானே மணம் புரியும்படி கட்டளை யிட்டார்? என் பெயர் வனஜா, என்னை மணம் புரியும். வனஜா என்று என் பெயரை மாற்றிக்கொண்டேன். இப்பொழுது சரிதானா? பிராணநாதா, பெயரிலென்ன இருக்கிறது? அன்றியும் வனஜா யென்னும் பதத்திற்கு வனத்திலுதித்தவள் என்றுதானே அர்த்தம்? கிரி வனத்திலிருக்கிறது, ஆகவே கிரியிலுதித்தது வனத்திலுதித்ததாகாமற் போகாது.
- ம. ஐயோ! கிரிஜா! கிரிஜா! நீ இவ்வளவு கூறவேண்டுமா? ஐயோ! என் மன நிலைமை உனக்குச் சற்றும் தெரியவில்லை. கிரிஜா! உன்னைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் எனது பிதாவின் கட்டளை எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அப்பொழுது நான் படும் வேதனை சசனுக்கே தெரியும்.—ஐயோ! நான் உன்னையன்றி வேறொரு பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள்ளுவேனோ?—ஆயினும்—அதோ வருகிறார்! அதோ வருகிறார்! ஐயோ! தந்தையே! தந்தையே! உமது கட்டளைப்படியே நடக்கிறேன். நடக்கிறேன். என்மீது கோபித்துக் கொள்ளாதீர். ஐயோ! அப்படியே பிரமாணம் செய்கிறேன்! பிரமாணம் செய்கிறேன்!
- ஐயோ! இதென்ன இவருக்கப்படி மதிகலங்கி யிருக்கிறது. சசனே! நான் என்ன செய்வேன்?

- ம. கிரிஜா, கேட்டனையா இப்பொழுது நான் கூறியதை. இனி அதினின்றும் ஒருகாலும் தவறேன்.
- கி. பிராணநாதா! ஐயோ! இதற்கு நான் என்ன செய்வது? எதோ உமக்கு உடம்பு அசௌக்கியமா யிருக்கிறதோ? விருக்கிறது. இதென்ன சித்தப் பிரமை? இங்கொரு வாரும் வரவில்லையே! வாரும் இவ்விடத்தை விட்டுப் போவோம்—
- ம. கிரிஜா! என்னைத் தீண்டாதே! என்னருகில் வாராதே. ஐயோ! உன்னை நான் ஒருமுறை தீண்டவேனாயின் என் தீர்மானமெல்லாம் போம்.—ஐயோ! கிரிஜா, நீ உத்தம குலத்திலுதித்த பெண்ணானால்—என்மீது காதல்கொண்டிருப்பது உண்மையானால்—என்னை இந்த யம்வாதனையினின்றும் களையேற்று? ஐயோ! உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.
- கி. என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்?
- ம. என்னெதிரில் நில்லாதே போ!—என்னை மறந்துவிடு. என்னை மன்னித்துவிடு!
- கி. உம்மை மன்னித்தேன். உம்மெதிரிலும் நிற்கவில்லை. ஆயினும் உம்மை மறப்பதெப்படி? அது அசாத்தியம் என்றுயிருள்ளவரும்.
- ம. ஐயோ! உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேனே வேண்டிக் கொள்ளுகிறேனே! உனது காதலின்மீது தாணை—ஐயோ! உன்னை நான் தீண்டலாகாது தீண்டலாகாது! ஒருமுறை தீண்டவேனாயின்—ஐயோ! ஐயோ!—
- கி. பிராணநாதா! என் பொருட்டு என் வருந்துகிறீர்! இதோ—அப்படியே உமது கட்டளைப்படி ஆகட்டும். இதோ உமது மோதிரம்—என்னை வெறுத்தவர் இதனையும் பெற்றுக்கொள்ளும். இது என் விரலிலிருக்கும்படியும் உம்மை மறக்க முயலுதலும் அசாத்தியம்—இதோ வாங்கிக்கொள்ளும்—

- ம. ஆம் ஆம், கொடு இப்படி.
- கி. ஐயோ! இதைக் கழற்ற முடியவில்லையே என்னால். சற்று கழற்றும்—அப்பா!—
- ம. கொடு இப்படி சீக்கிரம். [மோதிரத்தைக் கழற்றப் பார்சு கிறான்.]
- கி. பிராணநாதா! இப்பொழுது தெப்படி தீண்டினீர் என்னை? —பிராணநாதா! இதைக் கழற்றவும் உமக்கு மனம் வந்ததே! இம் மோதிரத்தைக் கையிலிடும்பொழுது நீர் என்ன கூறினீர் என்பதை மறந்தீரோ? என்னைவிட்டுப் பிரிவதில்லை என்று பிரமாணம் செய்து கொடுக்கும்படி நான் கேட்டபொழுது, என் பிதாவின்மீது தாணைப்படி உன்னை எக்காலமும் பிரிவதில்லை, என்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்தீரே! இப்பொழுது என்னைப் பிரியக்காலம் வந்ததோ? உமது பிதாவின்மீது தாணையிட்டதையும் தவறக் காலம் வாய்த்ததோ? பிராணநாதா, உமது பிதாவின்மீது தாணையிட்டபடி நடவும்—அதுதான் நான் வேண்டிக் கொள்வது.
- ம. ஆம் ஆம் உண்மையே. ஐயோ! அதற்குக் குறுக்காக நடப்பேனோ? ஆயினும் நான் என்ன செய்வது இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு?
- கி. வாரும் சொல்லுகிறேன்—உடனே உமது குலதெய்வத்தின் கோயிலுக்கும் போவோம். அங்கு எனக்கு மனமாலு சூட்டும்—பிறகு சொல்லுகிறேன். [கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—அரண்மனையி லோர் அறை.

வனஜா வருகிறாள்.

வ. நான் நினைத்த வண்ணமே முடிந்தது! அவராவது என்மீது காதல் கொள்வதாவது! அவருடைய மனம் திடீரென்று மாறியவுடன், எதோ இதில் சந்தேகம் தட்டியதெனக்கு. பிதாதான், மதிமோசம் போனார்; இளவரசர் கிரிஜாவின் மீது கொண்டிருக்கும் காதலின் திறத்தை யறிந்த நான், என் மீதவர்காதல் கொள்வார் என்னும் எண்ணத்தை எப்படிக் கொண்டேன், என்று எனக்கே ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. என்ன புத்தி ஹீனம்! நான் அவர்மீது கொண்டகாதலே, இவ்வாறு என் மதியை மயங்கச்செய்தது! உண்மையை ஒளிப்பா னேன்? எப்படியாவது நம்மை மணம் புரிந்தாற் போது மென்று எண்ணியிருந்த நான், இளவரசர் புத்தி விகற் பத்தால், அன்றைத்தினம் அவ்வாறு என்னிடம் கூறவே, யோசியாது நம்பிவிட்டேன். இனி என்ன செய்வது? ஐயோ! அவர் முதலிலிருந்தபடியே இருந்தபோதிலும் என் மனத்தை ஒருவாறு திருப்பிக்கொண்டிருப்பேன். எனக்குக்கிடும் இப்பேரின்பம், என்னும் ஆசை யுண் டாகவே, எனக்கவர் மீதிருந்த காதல் பதின்மடங்கு அதிகமாய்விட்டதே! இனி இதனை அடக்க வெண் ன லாகவில்லை. ஐயோ! இதற்கு நான் என் செய் வது? இத்துயரை நான் எப்படி சகிப்பேன்? ஆயி னும் வேறு வழியில்லை. கடைசி முறை கேட்டுப் பார்ப்போம். இப்பொழுதும், தான் கிரிஜாவின்மீதே காதல் கொண்டிருப்பதாக அவர் கூறுவாரானால்

நான் அவரை நிர்ப்பந்திப்பதற் பயனென்ன? என்மீது கிஞ்சித்தேனும் காதலில்லாதிருக்கும் பொழுது, அவர் என்னை மணந்துதான் நான் என்ன சுகமனுபவிக்கப் போகிறேன்? ஒன்றுமில்லை. என்னை யொத்த உத்தம ஸ்திரீகளுடைய கடமை என்னவென்றால், தமது காதலர் வேறொரு பெண்ணை விரும்புவாராயின், அதற்குடன் பட்டு, அவருடைய இன்பத்துக்குக் குறுக்கு சொல்லாது தம் தலைவியைப் பொறுத்தலேயாம். இந்தப்படி நடக் கலாமென்றாலோ, இதற்குப் பிதா உடன்படுவதாகக் காணோம். அவர் நான் எப்படியாவது ராஜகுமாரரை விவாகம்புரிய வேண்டுமென்று மன்றுகிறார். இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வது? என் கடமைப்படி நான் நடப்பதா? அல்லது என் பிதாவின் கட்டளைப்படி நடப்பதா? ஐயோ! எனக்கின்னது செய் வதென்று தோற்றவில்லை—

விநயேந்திரன் வருகிறான்.

வி. என்ன, மறுபடியும் யோசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாயோ? அதிகமாகயோசனை பண்ணுவதினாலுன் எல்லாக் காரியங் களும் கெட்டுப்போகின்றன. யோசனை யென்ன இன் னும்? ஒரு முறை தீர்மானித்து விட்டபிறகு மறுபடி யும் எண்ண மென்ன?

வ. ஒன்றுமில்லை, அண்ணா.

வி. வனஜா! நான் சொல்வதைக் கேள் இப்பொழுதாவது குறுக்கே ஒன்றும் சொல்லாதே! ஏன் வீலில் தானாக வரும் ஸ்ரீதேவியைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளுகிறாய்? இனியேனும் என் சொற்படி கேட்பாயாயின் நீ காதல் கொண்ட கணவனை மணம் புரியலாம்—

வ. ஆம், அவர் என் மீது காதல் கொண்டிராவிட்டால், அவரை நான் மணம்புரிந்து என்ன பயன்?

வி. பார்த்தாயா! ஆரம்பித்து விட்டாயே! உனக்கொன்றும் தெரியாது ஆடவர் மனத்தைப்பற்றி; பேதையாகிய உனக்கென்ன தெரியும்? உனக்காவது புத்தியிருக்க வேண்டும், அல்லது நான் சொல்வதையாவது கேட்க வேண்டும், இரண்டு மில்லாவிட்டால் நான் என்ன செய்வது?—

வ. அண்ணா! அண்ணா! வீணில் என் மீது கோபங் கொள்ளாதீர்; நான் சொல்வதைச் சற்று கேளும். பிறகு எது நியாயமென்று உமக்குத் தோன்றுகிறதோ, அதன்படி கட்டளையிடும், அதன்படியே நடக்கிறேன். இப்பொழுதோ, மறுபடியும் இளவரசர் மனம் திரும்பி கிரிஜாவின்மீது முன் பிருந்ததைவிட பதின் மடங்கு அதிகமாகக் காதல் கொண்டிருக்கிறார், என்பது, நீர் அறியாத விஷயமன்று. அப்படியிருக்க எனக் கவர்மீதுள்ள காதல் குன்று விட்டாலும், என்மீ திச்சையில்லாப் புருஷனை நான் மணந்து என்ன சுகமனுபவிப்பது? அவரை வீணில் நிர்ப்பந்திப்பதிற் பயனென்ன? அவருக்கும் மனவருத்தம், எனக்கும் சுகமில்லை—வீணில் கிரிஜாவும் மனஸ்தாப்பப்படுவாள்—ஆகவே எனக்கி எப்படியாவது போகட்டும்—அவர்களிருவரும் சுகமாயிருந்தாற் போதுமெனக்கு. இதுவே உத்தம குலத்துதித்த என் போலியார்க்குமுகு.—என்ன சொல்லுகிறீர்?

வி. உம்.—நீ சொல்ல வேண்டிய தெல்லாம் முடிந்ததா இன்னும் எதாவது இருக்கிறதா?

வ. அண்ணா, பிடிவாதமாய்ப் பேசாதீர், நியாயப்படியும் சத்திய மார்க்கமாயும் கூறும்.

வி. வனஜா! என்ன அதிகப்பிரசங்கியா யிருக்கிறாய்? நீ என் பெண்ணென்பதை மறந்தனையோ? எனக்கே புத்தி சொல்ல வருகிறதோ?—நேரமாய் விட்டது. உனக்கு நியாயங்களெல்லாம் எடுத்துக் கூறக் காலமில்லை. நான்

சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேள். நீ என் பெண்ணென்பது உண்மையானால் என் சொற்படி நடப்பாய்—இல்லாவிடின்—உன்னிஷ்டம். பேசாதே!—நீ இந்த மதன மோஹனைத்தான் மணம் புரியவேண்டும். அன்றைத்தினம் உன்னிடம் உன்னை விவாகம் புரிவதாகக் கூறி விட்டு, பிறகு அவன் பின் வாங்குவதாவது! அவனுக் கவ்வளவு கர்வமா? ஆணவமா? இருக்கட்டும்—இப்பொழுது அவன் இங்குவந்து உன்னை வேண்டப்போகிறான், உனக்குச் செய்த வாக்குதத்தத்தினின்றும் அவனை விட்டுவிடும்படி, நீ அப்பொழுது அதற்கேதோ உடன் பட்டவள்போல் பேசி, முடிவில், எனக்கொன்று மில்லை, நீர் உமது பிதாவுக்குச் செய்திருக்கும் பிரமாணம் எப்படிப்போவது, அதற்கே வருத்தப்படுகிறேன், என்று சொல். உடனே ஜெயகேதுவைப்போல் வேடம் பூண்டு இங்கு மறைந்திருக்கும் நான் வெளிப்பட்டு அவனை பயமுறுத்துவேன். நீ என்னைத் திரும்பியும் பார்க்க வேண்டாம். நான் இன்னொன்று எவ்விதத்திலும் வெளிப்படுத்தாதே. பிறகு நிமிஷத்தில் அவன் நமது வழிக்கு வந்து விடுவான். பிறகு, உடனே உன்னைத் தனது குலதெய்வத்தின் கோயிலுக் கழைத்துச் சென்று மணமாலை சூட்டச் சொல்.—ஒரு முறை மணந்தபின் உன்னை விட்டுப் பிரியான்—பிறகு நடக்கவேண்டியதைப் பார்த்துக்கொள்ளுவோம்.—

வ. அண்ணா! இது நியாயமா? ஐயோ! இது நியாயமா?—

வி. உனக்கு மிகவும் நியாயம் தெரியும்! பேசாதே! என் பெண்ணென்பது உண்மையானால் என் சொற்படி நடப்பாய். இதோ மதனன் வரும் நேரமாயது; ஜாக்கிரதை, இனி யோசித்துப் பயனில்லை. என் சொற்படி நடக்கவேண்டியதுதான்.

[விவரத்து போகிறான்.]

வ. ஐயோ! இதென்ன சங்கடமாய் முடிந்ததே! நான் இத்தீய தொழிலுக் குடன்படவோ? இல்லாவிட்டால், தந்தைக்குக் கோபம் வரும். அவருக்குக் கோபம் வந்தால், இன்னது செய்வார் இன்னது செய்யமாட்டார் என்றில்லை. ஐயோ! நான் என் செய்வேன்?—

மதனமோஹன் வருகிறான்.

வாரும்—ராஜகுமாரா,—

ம. வனஜா,—நான் எதைப்பற்றி உன்னிடம் பேச வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா உனக்கு?

வ. என்ன விசேஷம்?—

ம. ஐயோ! நான் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே!—

வ. எங்கே இரண்டு மூன்று தினங்களாக இந்தப்புறம் அரண்மனையை எட்டிப் பார்க்கவேயில்லை?

ம. எப்படியும் சொல்லித்தான் தீரவேண்டும். பெண்ணே,—நான் அன்றைத்தினம் உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்வதாகக் கூறியபொழுது எதோ யோசியாது கூறி விட்டேன். நீயோ உத்தம குலத்திலுதித்த பெண். ஆதலால், நான் செய்த பிழையைப் பொறுப்பாய் என்று உறுதியாய் நம்பி இங்கு வந்தேனென்று. நான் கிரிஜாவினமீது நெடுநாளாகக் காதல்கொண்டிருப்பது நீ அறியாத விஷயமன்று—ஆகவே—ஐயோ! நான் எப்படி வாயைத் திறந்து சொல்வது—ஈசனே! ஈசனே!—

வ. ராஜகுமாரா, வருத்தப்படாதீர். உமது வேலையை நான் சுலபமாக்குகிறேன். ஆகவே அந்த கிரிஜாவையே மணம் புரிய உத்தரவளிக்க வேண்டுமென்று கேட்க வந்தீரோ? நீர் கேளாததன் முன்னரே நான் உமக்கு உத்தரவளித்

தேன். என்மீதுமக்குக் காதலில்லாதிருக்கும் பட்சத்தில் தாம் என்னை மணந்தென்ன பயன்?—ஆயினும்—தாம் தம்முடைய பிதாவின் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமே, அதினின்றும் தவறுதல் நியாயமோ என்று மாதிரம் சற்று யோசிக்கலானேன்—உம்முடைய பிதாவோ என்னையன்றி—

ஒருபுறமாக திடீரென்று ஜெயகேதுவின் உடையுடன்

விநயேந்திரன் தோற்றுகிறான்.

ம. ஆ!

வி. அடே!—மதனமோஹனா!—என்னுடைய கட்டளையை மீறப்பார்க்கிறாயா நீ!—அப்படியா சமாசாரம்!

ம. ஐயனே! ஐயனே!—

வி. என் மைந்தன் என்பதை மறந்தனையோ?—நீ என் குமாரன் என்பது மெய்யானால்—என் கட்டளைப்படி இந்த வனஜாவை மணம் புரிவாய்! பிறகு உன்னிஷ்டம்!

ம. ஐயோ! ஆகட்டும் ஆகட்டும்! அப்படியே ஆகட்டும்!

வி. பிரமாணம் செய் ஆனால்!

ம. அப்படியே செய்கிறேன்!—செய்கிறேன்!

வி. ஞாபக மிடுக்கட்டும், மறவாதே!—இனி மறுபடியும் உன் வார்த்தையை மாற்றாதே! தெரியுமா? மாற்றுவாயின் உனக்குக் கெடுதி சம்பவிக்கும்.—

ம. இல்லை இல்லை இல்லை!—

வி. சரிதான் ஞாபகமிடுக்கட்டும்—மறவாதே!

[விநயேந்திரன் மறைகிறான்.]

ம. சரி!—என் விதி தீர்ந்தது.—யோசிப்பதாவது? வனஜா! உன்னையே நான் விவாகம் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

—ஒரு க்ஷணமும் தாமதிக்கலாகாது—உன் தந்தை
மெங்கே?—

வ. ராஜகுமாரா, நீர் ஏதாவது அவசரப்பட்டு—

ம. [அவள் கரத்தைப் பற்றி] இல்லை இல்லை! உன்னையே மணம்
புரிகிறேன். இது சத்தியம்!

வ. ஆனால் வாரும் போவோம் உமது குலதெய்வத்தின்
கோயிலுக்கு உடனே.

[அவனது கரத்தைப்பற்றி அழை
த்துக்கொண்டு போகிறாள்.]

காட்சி முடிகிறது

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—அரண்மனையின் பின்புறமாயுள்ள
திட்டி வாசல்.

மணமலை பூண்டு மதனமோஷனும் வனஜாவும்
வருகிறார்கள்.

வ. பிராணநாதா, இனி என்ன நேர்ந்தபோதிலும்—என்னை
விட்டு ஒருகாலும் பிரியமாட்டீரோ?

ம. இல்லை இல்லை.

வ. பிரமாணம் செய்துகொடும்.

ம. அப்படியே.

[கையடித்துக் கொடுக்கிறாள்;
வனஜா அவனுக்கு முத்தமிடு
கிறாள்.]

கிரிஜா திடீரென்று வருகிறாள்.

கி. ஆ! பிராணநாதா! என்ன மோசம்செய்தீர்! இக்காலத்
தைக் கண்டபின் நான் இனி உயிர் வாழ்வானேன்?
[மூர்ச்சையாகிறாள்.]

ம. கிரிஜா! கிரிஜா! கிரிஜா! இறந்தாள் என் காதலி! கொன்
றேன் நான் அவளை! ஐயோ!—பாவி! சண்டாளி! என்
கிரிஜாவைக்கொன்றாயே நீ! எனக்கென்று யமனாக உதித்
தாயோ இப்புவியில்! நீ ஏனே பிறந்தாய்ப் பெண்ணாக?
இதோ—என் காதலியைத்தான் கொன்றாயே—என்னை
யும் கொன்றுவிடு!

[உன் கட்கத்தை நீட்டுகிறாள்.]

வ. இப்படி நடக்குமென்று அப்பொழுதே நினைத்தேன்—
பிராணநாதா! என்மீது தவறுதான்—ஆயினும் என்னை
வெறுக்காதீர். என்மீதொரு குற்றமும்மில்லை. நான் உயி
ருடனிருப்பது உமக்குக் கஷ்டமா யிருக்கிறது. ஆனால்

அதினின்றும் சீக்கிரம் உம்மை நிவர்த்திக்கிறேன்.. நான் உம்மீது காதல் கொண்டதற்காக அவ்வளவாவது செய்யாமற் போவேனோ? நான் வருகிறேன்.

[விரைந்து போகிறான்.]

ம. வனஜா!—கிரிஜா—கிரிஜா! வனஜா!—என் தலை சுழல் கிறது—இதோ உயிரிருக்கிறது உயிரிருக்கிறது!—கிரிஜா! கிரிஜா!

கி. [மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து ஒருபுறமாக நின்று] நான் களவு கண்டேனா? இல்லை! இல்லை!—தூரத்தில் நல்லும் என் னைக் தொடாதீர்! உமது தந்தையின்மீது தாணை யிட்டு விட்டேன்!

ம. என்ன இது கிரிஜா?

கி. ராஜகுமாரா, இனி தாம் என்னைப் பெயரிட்டழைக்க வேண்டாம். அந்த சுதந்திரம் இனி உமக்குக் கிடை யாது—வேறொருத்திக்கு மணமாலை சூட்டியபின்—

ம. அப்பறம்?—

கி. ஒன்றும்மில்லை. இந்த உண்மையை அப்பொழுதே அறி யாமற் போனேனே! அறிந்திருப்பேனாயின் உமக்கிவ் வளவு கஷ்டம் கொடுத்திருக்கமாட்டேன். அம்மட்டும் இப்பொழுதாவது கண்டேனே, ராஜகுமாரா எல்லா உண்மையையும் அறிந்து கொண்டேன். உமது வாக்கின் திறத்தையும் கண்டேன். இதுவரையில் தமக்கு நான் கிரமம் கொடுத்ததை மன்னிக்கவேண்டும். நான் கண் ணாரப் பார்க்கவேண்டியதையும் பார்த்தாயது, காதாரக் கேட்கவேண்டியதையும் கேட்டாயது, இனி வாயாரக் கூறவேண்டியதைத்தான் கூறவேண்டும்—

ம. ஐயோ! கொஞ்சம் பொறு! நான் சொல்வதைக் கேள்.— என் எனக்குப்பேச நா எழவில்லை?—கொஞ்சம் பொறு!—

கி. இதுவரையில் பொறுத்தது போதும். நான் ஏன் தாமதிக்கிறேன்?—ராஜகுமாரா! இன்றே தமது குணத் தின் பெருமையை யறிந்தேன். இதுவரையில் அறியாம லிருந்தது என் பிழைதான், என்னால் தமக்கேன் கஷ டம்? தாம் சற்று முன்பாக யாரை மணந்தீரோ, யாரை விட்டுப் பிரிவதில்லையென்று சத்தியம் செய்தீரோ, அவ ளுடன் சுகமாய் வாழும். நான் உயிருடன் இருப்பது உமக்கு கஷ்டமாயிருக்கும். அக்கஷ்டத்தி னின்றும் இதோ நீக்கிவிடுகிறேன்.—

ம. ஐயோ!—அவசரப்படாதே!—அவசரப்பட்டு ஒன்றும் செய்துவிடாதே!—நான் சொல்வதைக் கேள்—கேள் சற்று—உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

கி. எல்லாம் கேட்டாயதே, இன்னும் என்ன கேட்பது?

ம. ஐயோ!—அவசரப்பட்டு ஒன்றும் செய்யாதே!—நான் சொல்வதை மாத்திரம், கொஞ்சம் தயைசெய்து கேட்பா யாயின், என்னை மன்னிப்பாய்—நான்—

கி. மன்னிப்பதாவது!—என் மன்னிப்பு தமக்கென்னத் திற்கு! என்னையன்றி வேறொரு பெண்ணையும் தீண்டுவ தில்லையென்று அன்றைத்தினம் உமது குலதெய்வத்தின் கோயிலெதிரில் பிரமாணம் செய்தீரே, அத்தேவதையின் மன்னிப்பைக் கேளும்!—நான் விடை பெற்றுக் கொள் ளுகிறேன்,—இதோ எடுத்துக்கொள்ளும் உமது மோதி ரத்தை, இனி இது என் விரலி லிருக்கவேண்டிய நிமித் தியமில்லை.—என்னை இக்கோலம் கண்டதற்காக சுவாமி உம்மை மன்னிப்பாராக!

[மோதிரத்தை அவன் எதிரில் எறிந்துவிட்டு விரைந்து போகிறான்.]

ம. நான் களவு காண்கிறேனா? இல்லையே! இல்லையே!— கிரிஜாவல்லவா இங்கு நின்றது?—ஆம் ஆம் ஆம்!—

கிரிஜா! என்னை மன்னிப்பாய்—நான் ஒரு குற்றமும்—என்ன ஒருவரையும் காணேன்!—என்ன சமாசாரம்? என் தலையில் யார் கல்லைவைத்தது?—எனக்குப் பயித்தியமா பிடித்திருக்கிறது? சீ சீ! இல்லை!—என்ன சொன்னாள்?—சீ!—என் மனத்தை இப்படி இருக்கவிடலாகாது—இல்லாவிட்டால்—என்ன சொன்னாள்?—சுவாமி மன்னிப்பாராக!—ஏன்? சுவாமி மன்னிக்க மாட்டாரா?—நான் மன்னித்தேன்—இக்கோலங் கண்ட தற்கார்க!—யார் கண்டது?—உமக்கேன் கஷ்டம்? நீக்கி விடுகிறேன்!—சுகமாய் மணம்புரியும்—யாரை?—யாரை?—வனஜாவை!—ஐயனே!—செய்கிறேன் செய்கிறேன்!—செய்கிறேன்!—மன்னியும்!—மன்னியும்!—

[கீழே மூர்ச்சித்து விழுசிறுன்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

முன்றும் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை.

கிரிஜாவும், நர்மபாலனும் வருகிறார்கள்.

த. அம்மணி! அம்மணி! வருந்தாதீர்! வருந்தாதீர்! எப்படியும் நமது சேவகர்கள் கண்டு பிடித்து வருவார்கள். நமது புராணபயித்தியம் ஒன்று அரண்மனையிலிருந்ததே, அதனுடன் மேற்கு வாயில்வழிவாகச் சென்றதாகச் சிலர் கூறினார்கள். நான் சேவகர்களை அனுப்பியிருக்கிறேன் எப்படியாவது கண்டுபிடித்து அழைத்து வர வேண்டுமென்று.

கி. ஐயா! ஐயா! தாமும் போய்த் தேடும் தேடும்! உடனே புறப்படும்.

த. நாம் தற்கொலைபுரிய முயலுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்தால் போகிறேன். இல்லாவிட்டால் போகமாட்டேன்.

கி. இல்லை இல்லை போம். எப்படியாவது என் பிராணநாதரைக் கண்டுபிடித்து வாரும் போம். ஐயோ! இந்நிருபம் என் பிராணநாதரிடம் முன்பே அகப்பட்டிருக்கலாகாதா?

த. அம்மணி வருந்தாதீர்! நாம் என்ன செய்யலாம்? எல்லாம் அந்த விறையேந்திரர் செய்திருது. அச்சுறுக்குந்நக்க தண்டனையே சுவாமி விதித்தார். அவர் பெண்ணுமிறக்க, தானு மிறக்க நேர்ந்தது—

கி. ஐயோ பாபம்! வனஜா ஒன்று மறியாப்பேதை, அவளும் இறக்கும்படி நேர்ந்ததே! அதிருக்கட்டும். ஐயா, நீர் போம் போம். நான்தான் பிரமாணம் செய்து கொடுத்தேன்.

தேனே!—

[தர்மபாலன் போகிறான்.]

ஐயோ! நான் என்ன தப்பிதம் செய்தேன் இப்படியாகுமென்று கனவிலும் நினைக்கவில்லையே! ஐயோ! நான் கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கலாகாதா அவர் வேண்டிக்கொண்டபடி? ஈசனே! ஈசனே! என் கணவனை எப்படியாவது சீக்கிரம் என்னுடன் சேர்ப்பாயாக!

[போகிறான்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—ஒரு குக் கிராமம்.

ஒரு புறமாக சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு மதனமோஷனின் உறங்குகிறான்.

மற்றொரு புறமாக வனஜா ஜோகி யுடையில் வருகிறான்.

வ.

அம்மட்டும் நாமில்வாறு மாறுவேடம் பூண்டது நலமாயிற்று. இதுவரையில் என்னை ஒருவரும் கண்டு பிடித்திலர்; இதுவும் நம்முடைய அதிர்ஷ்டம்தான்—அதிருக்கட்டும், இந்த இரண்டு வருடங்களாக ஊனுறக்கமின்றி நகரம் நகரமாய்த் திரிந்தலைந்தும் என் பிராணநாதர் என் கண்ணுக்கு அகப்படவில்லையே! ஒரு வேளை—ஐயோ! அதை நினைத்தாலும் என் மனம் சுழல்கிறதே! ஈசனே! ஜகதீசா! ஆபத்தாந்தவா! அனாதாட்சகா! நீதான் என்னொருயிர் நாதனுக்குத் துணையாய், அவருக்கு ஒரு கெடுதியும் சம்பவிக்காதபடி. காப்பாற்றியருள வேண்டும். பேதையாகிய என்னு லென்னவாகும்? ஐயனே! உமது சரணையே கடைப்பிடியாகப் பற்றினேன். தாமும் என்னைக் கைவிட்டால் என்கதி என்னவாவது? அடியாள் என்பிதா இறந்ததையும் கருதாது, ராஜபோகத்தை யும் கருதாது, என் பிராணநாதனே முதலென வெண்ணி, மாறுவேடம் பூண்டு என் பிராணநாதரைத் தேடி, இவ்விரண்டு வருடங்களாக உழல வாயினேன். இது தமது சித்தமறியாத தன்று! ஈசனே! நீரே துணை! நீரே துணை!—இதிருக்கட்டும்—இந்த குக்கிராமத்திற்குள் யாரோ சில கூத்தாடிகளுடன் ஒரு பயித்தியக்காரனும் வந்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். அடையாளத்தைக் கேட்கும் பொழுது என் பிராணநாதர்போலத் தோற்றுகிற

தென்மனத்தில்! அப்படியிருக்குமா?—பிராணநாதா! பிராணநாதா! இப்படியும் இருந்ததே உமது விதி! ராஜர்களுல்லாம் மெச்சும்படியான உன்னத ஸ்திதியி லிருப்பதைவிட்டு, பூர்வ கர்ம வசத்தால் நாடு நகரம் துறந்து, பித்தம் பிடித்து, அலைபவெண்டி வந்ததோ? ஐயோ! இக்கொடும் பஞ்சகாலத்தில் தாம் உணவின்றி எங்கு களைத்து வீழ்ந்து கிடக்கிறீரோ? கோடி கோடி ஜனங்களுக்கு உணவிட்டுக் காப்பாற்ற வேண்டிய தாமே மற்றவர் பரிதாபத்தால் வசிக்கவேண்டி வந்ததோ?—சீ! நான் என்ன மூடத்தனமாய் புலம்ப லாயினேன், என் பிராணநாத ரிருக்குமிடம் தேடிச் சுண்டு பிடித்தலை விட்டு! இங்கென்ன ஒருவரையும் காணேன். ஒருபுறம் குடிசை யொன்றிருக்கிறது—ஜன சந்தடியைக் காணேன்.—ஆ! அதோ யாரோ படுத் துறங்குகிறாற்போ லிருக்கிறது! இதென்ன இவரைச் சங்கிலியினால் கட்டி யிருக்கிறது? யார் இவர்? அருகிற் சென்று பார்ப்போம்—ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! ஐயோ! இதென்ன என் பிராணநாதர் இறந்துகிடக்கிறாரா என்ன? அசைவற்றிருக்கிறாரே!—இல்லை இல்லை! இதோ மூச்சுவருகிறதே! ஐயோ! களைத்து மூர்ச்சை யாய்க்கிடக்கிறார்—பிராணநாதா! பிராணநாதா! இப் படியும் விதித்தானே பிரமனுக்கு! இக்கோலத்திலும் உம்மைக் காணவேண்டி வந்ததே நான்! ஐயோ! ஐயோ! நான் என் செய்வேன்? என் செய்வேன்? இன்னும் மூர்ச்சை தெரியவில்லையே! பசியினாலும் ஆயாசத்தினாலும் இவ்வாறிருக்கிறீரோ? ஐயோ! இங்கு நான் எங்குபோவது தண்ணீருக்கு!—அதோ அக் கோயிலுக் காவது போய்ப் பார்க்கிறேன்!

[வெளியே ஓடிப்போய், கொஞ் சம் ஜலம் கொண்டு வந்து அவன் முகத்தில் தெளிக்கிறான்.]

- ம. யார்?—எங்கே அவர்கள்?—நீ யார்? யார்?—நீ நல்லவன்—
- வ. ஐயோ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! என்னைத் தெரிய வில்லையா உமக்கு? நான் மாறுவேடம் பூண்டிருக்கிறேனே!—வனஜா!
- ம. வனஜா!—ஐயோ!—நான் செத்துப்போய் விடுகிறேன் செத்துப்போய்விடுகிறேன்!
- வ. ஐயோ! ஐயோ! ஓடாதீர்! ஓடாதீர்! உமக்குத்தான் வீணில் ஆயாசமாகும்! இப்படி உட்காரும் சற்று. [தனக்குள்] அம்மட்டும் இவரைக் கட்டியிருப்பது நமக்கு நலமாயிற்று.—பிராணநாதா, நான் வனஜா, தெரியாவில்லையா உமக்கு?
- ம. வனஜாவல்ல—வனஜா சொல்லாதே—நீ நல்லவன்!—சொன்னால் — பயித்தியம் — எனக்கில்லை — உனக்குப் பிடித்துப்போம்—தெரியுமா?
- வ. ஐயோ! நான் சொல்லவில்லை, இப்படி உட்காரும்.
- ம. உனக்குப் பயித்தியம்!—உனக்கு எத்தனை பெண்சாதிகள்?—இரண்டா?—உன் பெயரென்ன?
- வ. வனஜா.
- ம. ஐயோ! ஐயோ! இல்லை இல்லை! நான் செத்துப்போய் விடுகிறேன், செத்துப்போய் விடுகிறேன்!
- வ. ஐயோ! நான் சொல்லவில்லை வாரும், வாய் தவறிச் சொல்லி விட்டேன்.
- ம. ஆ! சரி! வனஜா அவன்!—நீ அவன்—வன் வன்—நான் வன்!
- வ. ஆம், நான் வனஜா அல்ல.
- ம. ஆ!—நீ—நீ—நீ யார்?
- எந்தப் பெயராவது வையும்—உட்காரும் இப்படி.

- ம. நீ—உன் பெயர்—நல்லவன்.
- வ. ஆம் நல்லவன் தான் என்பெயர்.
- ம. வேறு பெயர் சொல்லாதே—சொல்லாதே!—சொல்லாதே!—
- வ. இல்லை இல்லை!
- ம. நீ—நல்லவன்! நல்லவன்!—எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது.
[அப்படியே உறங்குகிறான்.]
- வ. ஐயோ! பிராணநாதா! இப்படியும் உமது புத்தி மாற வேண்டுமா? வனஜா பென்கிற பெயரைக் கேட்டாலும் உமக்குப் பித்தம் அதிகரிக்க வேண்டுமா? என் பாபமா அது? ஆயினும் என் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது உமக்கு வெறுப்புண்டாகாதது என் பாக்கியமே! உறங்கும்! நாதா! இனி உம்மைவிட்டு ஒரு க்ஷணமேனும் பிரியேன். இக்கூத்தாடிகளுடன் நானும் சேர்ந்து, உம்மைக் காப்பதே என் முதல் கடனாகக்கொண்டு, காப்பாற்றி வருகிறேன். [பெருமூச்சு விட்டு]
சுவாமி யிருக்கிறார்! எப்படியும் உம்மை இவ்வியாதியி னின்றும் நீக்குகிறேன்—அதென்ன கோஷ்டம்? ஒஹோ! இந்தக் கூத்தாடிகள் திரும்பி வருகிறாற்போ விருக்கிறது—

தெருக் கூத்தாடிகள் குடித்துவிட்டு, தள்ளாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

மு-கூ. அடே! இது யாருடா இது? நம்ப பயித்தியம் கிட்ட உக்காந்துகிணு இருக்கிறது?

வ. ஐயா, நான் இந்த—ஆளுடைய பந்து, இவரை இரண்டு வருஷமாகத் தேடி அலைந்து இப்பொழுதுதான் உங்க ளுடன் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, இங்கு வந்தேன். —எனக்குக் கொஞ்சம் பாடத்தெரியும், என்னையும் உங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டால், புண்ணிய முண்டு.

எனக் கிப் பஞ்சகாலத்தில் வேறு ஜீவனமே சிடைக்க வில்லை.

இ-கூ. எதோ பாடு, பார்ப்போம் கொஞ்சம்.

வ. அப்படியே.

[ஒரு பாட்டைப் பாடுகிறான்.]

மு-கூ. பலே! பலே! சுவாச! அடே, ஆளும் ஜேரக்காயிருக்கரே —எங்களோடே வந்தாடு, சாப்பாடு போடரோம்.

வ. மிகவும் சந்தோஷம், ஆனால் ஒரே வேண்டுகோள்; நான் எந்நேரமும் இந்த ஆளுடனையே இருப்பேன். சம் மதம்தானா?

இ-கூ. இரு இரு! நம்ப பயித்தியத்தெ பாத்துகிரத்துக்கு நம்ப னுக்கு ஒரு ஆளும் வோணும்.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை.

கிரீஸா தன் குழந்தை ஜெயந்தனுடன் வருகிறாள்.

கி. கண்ணே! ஜெயந்தா! இதுவோ உன்விதி? இச்சிறுவயதில் மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல் உனது தந்தை உன்னை எடுத்துச் சீராட்டக் கொடுத்து வைக்காமற் போனாயே! ஈசன் அருள் இப்படியாயிற்று. எப்பொழுதுதான் அவர் உன்னை உன்தந்தையுடனும், என்னை என் புருஷனுடனும், சேர்த்து வைப்பாரோ?—

தர்மபாலன் வருகிறான்.

மந்திரி, இன்றைக்கேதாவது சேதி வந்ததா?

த. அம்மணி, இன்றைக்கும் ஒரு சேதியும் வரவில்லை. ஆயினும்.—

கி. இனி என் பிராணகதரை உயிருடன் காண்பேன் என்று ஆசையை விட்டுவிட்டேன்!

த. அம்மணி வருந்தாதீர்! இன்னும் தாம் தைரியத்தைக் கைவிடக் காலம் வரவில்லை. எப்படியும் அவரை நீர் சீக்கிரம் காண்பீர் என்று எனக்குள் ஏதோ ஒன்று கூறுகிறது.—அம்மணி, இன்றைத்தினம் காலை ஒரு மஹா ஜோஸ்யர் சபைக்கு வந்திருந்தார். அவரை நமது மஹாராஜாவைப்பற்றிக் கேட்டபொழுது, அவர் இங்கு சீக்கிரம் கேர்படுவாரென்றும், ஏதோ அவருக்குப் பித்தம் பிடித்திருக்கிறதென்றும், அது எந்தக் கஷணம் அவர் தன் குமாரனைக்கண்டு அங்கீகரித்து அடையாளம் கண்டுபிடிக்கிறாரோ, அந்தக் கஷணம் தீருமென்றும், ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொன்னார். இது உண்மையாகவே யிருக்க வேண்டுமென்று நம்புகிறேன். அவரைப்பார்த்தால் யாரோ ஒரு பெரியாஹின்போலத் தோற்றுகிறார். மஹாராஜா

வுக்கு இக்கெடுதிகளெல்லாம் சம்பவித்தது, பூர்வ தர்ம வசமென்கிறார்; பூர்வ ஜன்மத்தில் ஓர் மஹரிஷியைப் பயித்தியக்காரன் என்று எளனம் செய்ய, அவரிட்த் சாபம் இந்த ஜன்மத்தில் நமதரசரைத் தொடர்ந்ததாகக் கூறுகிறார். அச்சாபம் நிவர்த்தியாகும் காலமும் கிட்டியதாகச் சொல்கிறார்—

தண்டாயுதன் வருகிறான்.

இதோ வந்தான் தண்டாயுதன்! தண்டாயுதா, என்ன சமாசாரம்? கண்டு பிடித்தாயா?

தண். ஐயனே! கண்டுபிடித்து விட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். ஷடாம் காலத்தின்பொருட்டு நமது ஊட்டறையில் சாப்பிட வந்தவர்களில் இன்றைத்தினம் பாடகர்கள் கூட்டமொன்று வந்திருக்கிறது. அவர்களில் ஒருவர் நமது அரசர்போல் தோற்றுகிறார்—ஆனால் புத்தி மாயியிருக்கிறது. உருவும் மிகவும் மாறியிருக்கிறது. தாம் நேரில் பார்த்தால் தெரியும்—

கி. மந்திரி! அவர்களை யெல்லாம் உடனே இப்படி அழைத்து வரச் சொல்லும். நான் பார்க்கவேண்டும். நான் உடனே பார்க்கவேண்டும்.—

தண். இதோ அழைத்து வருகிறேன்.

[போகிறான்; தர்மபாலனும் போகிறான்.]

கி. கண்ணே! ஜெயந்தா! உன் தந்தையா யிருக்குமாக! இதோ என் இடது தோள் துடிக்கிறதே! சந்தேகமில்லை அவராகத்தான் யிருக்கவேண்டும்.—அப் பெரியவர் கூறியதெல்லாம் உண்மையா யிருக்குமாக!

தர்மபாலன் மறுபடி வருகிறான்.

த. அம்மணி, நானும் பார்த்தேன். ஆயினும் எனக்கும் கொஞ்சம் சந்தேகமா யிருக்கிறது. உருவும் மிகவும் மாறி

யிருக்கிறது—இதோ வருகிறார்கள்—சற்று பொறுத்
திரும். எல்லாம் விசாரித்துக் கண்டறிவோம்—அவசரப்
படாதீர்—

கூத்தாடிகள் வருகிறார்கள்.

அவர்கள் மத்தியில் வளஜா ஜோகியுடையில்

மதவமோஷனைப் பிடித்துக்கொண்டு

வருகிறார்.

த. பாடகர்களே, ராஜமகிஷி உமது பாட்டைக் கேட்க
விரும்ப முற்றிருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் பாடுங்கள்.—

[அவர்களில் சிலர் பாடுகின்றனர்.]

கி. அதோ நிற்கிறாரே, அவர் யார்? அவர் பாடுவதில்லையா?

மு-கூ. அம்மணி, இதுவா? இது பயித்தியம். ஜனங்களுக்கு
வேடிக்கைக்காகக் கூட பிடித்துக்கொண்டு வந்தோம்.
ஏதாவது பயித்தியமாகச் சொல்லும், ஜனங்கள் நகைப்
பார்கள்—எங்கள் பிழைப்பம்மணி! வேடிக்கை பார்க்
கிறீர்களா?

த. எதோ பார்ப்போம்—

மு-கூ. சிரோமணி!

ம. ஏன்!

மு-கூ. கொஞ்சம் பாடு.

ம. மாட்டேன்!

மு-கூ. ஏ!—புராணம் சொல்லட்டுமா?

ம. இல்லை இல்லை!—வேண்டாம் வேண்டாம்!

மு-கூ. ஆ!—

கி. அதென்ன? அதென்ன?

மு-கூ. இல்லை அம்மணி! சொன்னதைச் செய்யாவிட்டால் இந்
தப் பயித்தியத்தை பாடக்க ஒருவரி யுண்டு, புராணம்

சொல்லுகிறேன் என்றால், சொன்னபடி ஆடும்.—ஏ!
சிரோமணி, நன்றாகப்பாடு ஒரு பாட்டு, நிரம்ப வேடிக்
கையா யிருக்கவேண்டும், ராஜ பத்தினி நகைக்கவேண்
டும்.

ம. ஒடிப்பூடரேன்!

மு-கூ. ஏ!—புராணம்—

ம. இல்லை! இல்லை! பாடுகிறேன் பாடுகிறேன்!

மு-கூ. பாடு ஆனால்.

ம. புராணம் சொல்லாதே?

கி. ஐயோ! சந்தேகமில்லை சந்தேகமில்லை! அவர் குரல்
தான்!

த. சற்றுப் பொறும் பொறும்!

மு-கூ. பாடு சீக்கிரம்.

ம. [பாடுகிறார்.]

“என்முகம் பார்த்தரு னாயா

ஏழை நானுனதடிமை என்பதும் பொய்யா!

ஒடி நான் பூடரேன் ஒடி நான் பூடரேன்!”

மு-கூ. [பாட்டாக] “புராணம் நான் சொல்ரேன்!”

ம. [பாட்டாக] “ஆனால் போமாட்டேன்!”

கி. சந்தேகமில்லை!—பிரானாதா! பிரானாதா!

[தேம்பி அழுகிறார்.]

த. நீங்களெல்லோரும் உடனே போங்கள் வெளியே! நிஸ்
லாதீர்கள்!—நீர் தவிர.

ம. நானும் பூடரேன்!

த. நீர் போகக்கூடாது.

ம. நல்லவனோடு கூடப்பூடரேன் நானும்.

வ. கூடாது இங்குதான் னிரும்.—இல்லாவிட்டால்—நானும் புராணம் சொல்லுவேன்.

ம. நீ கூடவா?

வ. ஆம்.

ம. ஆனால்—இங்கேயே இருக்கிறேன்.

வ. இரும். அப்புறம் வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.

[போகிறான்.]

கி. ஆ! யார் அது? குரல் கேட்ட குரலா யிருக்கிறது?

த. அம்மணி, மெல்ல பழைய நினைப் பூட்டிப் பார்ப்போம்—மஹாராஜா—அரசே!—நண்பா!—என்னையறியீரா நீர்?—நான் தர்மபாலன்.

கி. நாதா! நாதா! இதுவோ உமது விதி? என்னையும் உமக்குத் தெரியவில்லையா? நான் உமது கிரிஜாவாயிற்றே!

[மதனமோஹனன் தலையை அசைக்கிறான்.]

த. அம்மணி, -இனித் தாம் என் வருந்தவேண்டும்? அந்த மஹான் கூறியது எப்படியும் நிறைவேறும் சிக்கிரம். எப்படியாவ திருக்குத் தன் மைந்தன் ஞாபகம் வருகிறதா பாரும், நான் ஒரு பக்கமாய்ப் போயிருக்கிறேன்.

[போகிறான்.]

கி. பிராணநாதா! பிராணநாதா!

ஜே. அர்மா, அழாதீர், -இது யாரம்மா?

கி. கண்ணே! கண்ணே! இவர்தான் உன் தந்தை! உன் தந்தை! - பிராணநாதா! என்னை உமக்குத் தெரியவில்லையா? என்னை இப்படித் திரும்பிப் பாருமே!—இதோ பாரும் நமக்குப் பிறந்த மைந்தன்? இதோ பாரும் உம் மைப்போலவே யிருக்கிறான்—இவனது முகத்தைச் சற்று பாரும்!

ம. நான் ஒடிப்போகக் கூடாது!—நான் எங்கே இருக்கிறேன்?—இதுயார்—பிள்ளை?—

கி. ஆம் ஆம்! நமது மைந்தன்! நமது மைந்தன்!

ம. ஒன்றும் தெரியவில்லை—யோசிக்கவேண்டும்—தலை பருவ யிருக்கிறது!—நான் ஒடிப்பூடேன்!—

கி. ஐயோ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! உமக் கென்னைப் பற்றிச் சிறிதும் ஞாபகமில்லையா? இவன் நமது மைந்தனென்று சிறிதும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையா?—நான் ஒரு நாள் சாயங்காலம், கர்ப்பமாயிருப்பதாகச் சந்தேகப் படுவதாகக் கூறினேனே—இதே அறையிலிருக்கும் பொழுது—ஞாபகமில்லையா?—பிராணநாதா, என்மீது கோபமா? பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் செய்த தெல்லாம் தவறு! தவறு! ஐயோ என்னை மன்னியும்! மன்னியும்!—உம்முடைய கிரிஜா இவ்வளவு வேண்டியும் மனமிரங்கலாகாதா?

ம. யார்?

கி. ஐயோ! கிரிஜா! கிரிஜா! உமக்கொன்றும் பூர்வ ஞாபகமில்லையா?—

ம. கி—ரி—ஜா!—வனஜா!

கி. வனஜாவல்ல! கிரிஜா! கிரிஜா!

ம. வனஜா—நல்லவள்—நல்லவனாகப் போய்விட்டாள்—கிரிஜாவுக்கு—பரித்தியம் பிடித்து—போச்சது—

கி. ஆம் ஆம்—எனக்குப் பித்தம் பிடித்துத்தான் உம்மை வெறுத்தேன்!

ம. நீ—யார்—நல்லவளா, கெட்டவளா?

கி. ஈசனே! ஈசனே! இதுவோ என்னிதி!—பிராணநாதா, என்னை அறியாமற் போனாற்போகிறது. இதோ நமது குழந்தையைப் பாரும்—ஜெயந்தன்! ஜெயந்தன்!—

- ம. யார்?
- கி. ஜெயந்தன்!—ஐயோ! பிராணநாதா; உமக்கொன்றும் ஞாபகமில்லையா? நான் கரு தரித்ததாக உமக்குக் கூறிய பொழுது ஆண்பிள்ளையாகப் பிறக்குமாயின் ஜெயந்தன் எனப் பெயரிட வேண்டுமென்று கூறினீரே, அதாவது ஞாபக மிருக்கிறதா?
- ம. இல்லை!—ஞாபகம் வராது—
- கி. ஐயோ! கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திப் பாருமே!
- ம. மாட்டேன்!—பயித்தியம்—பிடித்துப்போம்!—
- கி. பிடிக்காது பிடிக்காது!
- ம. மாட்டேன்! மாட்டேன்! மாட்டேன்!
- கி. ஐயோ! வேறு வழியில்லை—ஆனால் புராணம் சொல்லவா?
- ம. வேண்டாம் வேண்டாம்! நான் பாடுகிறேன், பாடுகிறேன்!—என் முகம் பார்த்தருளையா!—புராணம் சொல்லாதே?
- கி. இல்லை இல்லை!—ஆனால் பாடவேண்டாம்—ஞாபகப்படுத்திப் பாரும்—நீர் யாரென்றுகூட ஞாபகமில்லையா? கொஞ்சம் நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திப் பாருமே! ஞாபகப்படுத்திப் பாருமே!
- ம. பார்க்கட்டுமா?—ஒரு ஊரிலே—ஒரு—ராஜா இருந்தானாம்!—
- கி. இருந்தானாம்—இருந்தானாம்—பிறகு?
- ம. பிறகு—பிறகு—மறந்து பூட்டானாம்!— ஒடிப்பூடானாம்!
- கி. பிராணநாதா! பிராணநாதா!—

வானஜா தன் சொந்த உடையில்
வருகிறாள்.

- வ. ஓடாதீர்! உட்காரும்.
- கி. ஆ! யார் அது?

- ம. நீ நல்லவள்!—நீ கெட்டவள்!—இரண்டு பெயர்! நான் ஒடிப்பூட்டட்டுமா?
- வ. கூடாது!—போய் படுத்துக்கொள்ளும்—
- ம. நான் தூங்கட்டுமா?
- வ. ஆம்—தூங்கும்.
- கி. வானஜா!—
- வ. ஆம்—நான்தான்.
- கி. அக்காள்! நீ இறந்து போனதாகச் சொன்னார்களே—நான் நம்பினேனே!—
- வ. ஆம், நீ அவ்வாறு நம்பும்படியாகத் தான் அவ்வதந்தியைக் கூறித்தேன்; அப்படியாவது நம்பி, நீயும்—நமது—பிராணநாதரும், சுகமாயிருப்பீர்களென்று பார்த்தேன்.
- கி. அக்காள்! அக்காள்! அந்த நற்புத்தி எனக்கில்லாமற் போயிற்றே! இல்லாதபடியினாலன்றோ அவரை இக்கதிக்குக்கொண்டு வந்தேன் கொடும்பாவி நான்!—இனி என் செய்வேன்? என் செய்வேன்? அவருக்குப் பித்தம் பிடிக்கச்செய்து விட்டேனே! பூர்வ ஞாபகம் கொஞ்சமும் இல்லைபோ லிருக்கிறதே! என் முகத்தைப் பார்த்தாலும் வெறுப்புண்டாகுறப்போ லிருக்கிறதே அவருக்கு!
- வ. எல்லாம் சிக்கிரம் மாறினிடம் பரப்படாதே—இது யார்? உன் குழந்தையா?
- கி. [நாணத்துடன்] ஆம்—
- வ. அப்பா, உன் பெயர் என்ன?
- ஜெ. என் பெயர் ஜெயந்தன்.
- வ. குரலும் அப்படியே இருக்கிறது—இவன் முகத்தைப் பார்த்தாரா பிராணநாதர்?
- பார்த்தார்—ஆயினும் அவருக்கு எப்படி ஞாபகம் வரும்?

வ. ஒன்றும் பயப்படாதே! எப்படியும் சீக்கிரம் கண்டுபிடிப்பார். சிலதினங்களுக்கு முன் ஒரு மஹாணைக் கண்டேன்; அவர், இவருக்கு குழந்தை யொன்று பிறந்திருப்பதாயும், அவன் முகத்தைக் கண்டு எப்பொழுது தானாக அடையாவம் கண்டு பிடிக்கிறாரோ, அஷ்டனம் இவரைப் பிடித்திருக்கும் சாபம் நீங்கி, பூர்வ ஞாபகம் எல்லாம் வந்து, முன்போல் சுவஸ்தமடைவா ரென்றும் கூறினார்—அதைக்கேட்டு நான், மெல்ல அக்கூத்தாடிகளை இவ்வரண்மனைக்கு வரச்செய்து, இவரையும் அவர்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்.—

கி. ஆனால், சற்று முன்பாக அவர்களுடன் ஜோகியுடையில் வந்தது நீயா?

வ. ஆம்.

கி. அப்பொழுதே ஏதோ சந்தேகம் தட்டியது—அக்காள், நமது பிராணநாதர் பொருட்டு எவ்வளவு கஷ்டம் எல்லாம் நீ பட்டிருக்கவேண்டும் இத்தனை வருடங்களாக!—அக்காள், என்னை மன்னித்து உன் விர்த்தார்த்தத்தை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்.

வ. நான் உன்னை மன்னிப்பதாவது? நீ யல்லவோ என்னை மன்னிக்கவேண்டும்—உங்களுக்கிடையில் வந்ததற்காக.

கி. இல்லை அக்காள், நீதான் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்—நான்தான் தவறிழைத்தேன்.

வ. சரி! பழயபடி சண்டை ஆரம்பிக்காதே!—நாம் ஒரு வரை யொருவர் மன்னித்துக் கொள்வோம்—இனியாவது சமாதானமாய் வாழ்வோம்—

கி. அப்படியே அக்காள்—இதுவரையிற் பட்டது போதாதா?

[கண்ணைத்துடைத்துக் கொள்ளுகிறாள்.]

வ. உம்—இனி துக்கப்படாதே! எல்லாம் அந்த மஹான் கூறியபடி சரியாகும்—வா இப்படி—அவர் அப்படியே நன்றாகத் தூங்கட்டும்—எனக்கு மிகவும் பசியாயிருக்கிறது, முன்பு போஜனம் கொண்டு, அப்புறம் என் கதையெல்லாம் சொல்லுகிறேன் வா.

ஜே. இது யாரம்மா இது?

கி. உன் பெரிய அம்மா.

ஜே. அவர்களுக்கு சாப்பாடு போடுங்கம்மா—பசிக்குதாம்.

வ. வாடா, எங்கள் கலிதீர்க்க வந்த கண்ணே!

[அவனுக்கு முத்தமிட்டு, இடுப்பில் தாக்கிக்கொண்டு போகிறாள்; கிரிஜா பின் தொடர்கிறாள்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் பூஜாக்கிரஹம்.

மதனமோஷன் ஒரு புறமாகப் படுக்கையில்
படுத்திருக்கிறான்.

அருகில் ஜெயந்தன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

மற்றொரு புறமாக ஒரு தீபத்தருகில்
கிரிஜா வணக்கி நிற்கிறாள்.

ம. தேவி! உனது கையிலேயே ஒப்பிவித் திருக்கிறேன்
என் பிராணநாதரை! நீயே கதி! நாங்கள் எவ்வளவு
முயன்றும் உனதருவிலல்லாவிட்டால் எங்கள் பிரயத்த
னமெல்லாம் வியர்த்தமாய் முடியும்! எப்படியாவது
நீ எனக் கிரங்காவிட்டாலும், என் ஏழைப்பாலகனாகக்
காவது இரங்கவேண்டும்.—

வனஜா மெல்ல வருகிறாள்.

வ. கிரிஜா! மறுபடியும் நான் அவ்வளவு சொல்லியும் இங்கே
வந்து விட்டாயே!—பார்த்தாயா! அழுது கொண்டிருக்
கிறாயே! இதற்குத்தான் இங்கு வரவேண்டாமென்றேன்.
ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம், நமது பிராணநாதருக்கு
ஒரு குறையு மில்லை இனி!—நான் தைரியமா யிருக்
கிறேனே! எழுந்திரு,

கி. அக்காள்! அக்காள்! உனக் கிருக்கும் தைரியம் எனக்
கில்லை உண்மையே! ஆயினும் பிராணநாதரை இக்
கோலத்தில்—அதுவும் இந்த சமயத்தில்—எப்படிவிட்டு
அரை கண்ணமேனும் பிரிவேன்! என் மனம் பொறுக்
குமா? ஐயோ! அந்த மஹான் கொடுத்த ஓளஷத்தி
னால் மூர்ச்சையா யிருக்கிறார். விழித்தவுடன் பழைய
ரூபகம் வருகிறதோ என்னவோ?

வ. ஒன்றும் பயப்படாதே! எல்லாம் வரும். நான்தான்
அப்பொழுதே சொன்னேனே! ஒன்றும் சந்தேகப்படா

தே! அவர் பிரக்ஞை யடைந்தவுடன், நம்மைக் காண
லாகாது. குழந்தை ஜெயந்தன் மாத்திர மிருக்கட்டும்.
அவனை முதலில் கண்டறிந்தால், பிறகு நாம் வருவோம்.

கி. ஆமாம் அக்காள்—ஜெயந்தா, கண்ணே! இங்குதானிரு,
சற்று பொறுத்து நாங்கள் வருகிறோம்.

ஜெ. என் குதிரையை அனுப்புகிறீர் நா?!

கி. அனுப்புகிறோம்.

[கிரிஜாவும் வனஜாவும் போகி
றார்கள்.]

ஜெ. ஏன் என் குதிரை ஓடிவரவில்லை சிக்கிரம்? நான் இழுத்
துக்கொண்டு வருகிறேன்.

ம. [மெல்ல கண் விழித்து] ஆ!—நான் எங்கிருக்கிறேன்?—
நான் கண்டதெல்லாம் கனவோ?—நெடுநேரம் உறங்
கினைனா என்ன?—இக்குழந்தை யார்?

கி. [உள்ளிருந்து] ஜெயந்தா!—உன் குதிரை வருகிறது பார்!

ஜெ. எதோ? எதோ?—சிக்கிரம் அனுப்புங்கள்.

[விசையினால் முடிக்கப்பட்ட மரக்
குதிரை யொன்று அறைக்குள்
வருகிறது.]

ம. கிரிஜாவின் குரலல்லவா அது?—ஓ!—ஜெயந்தா!
ஜெயந்தா!—சந்தேகமில்லை!

[ஜெயந்தனைக் கட்டி முத்தமிடு
கிறாள்.]

வனஜாவும் கிரிஜாவும் ஓடி வருகிறார்கள்.

கி.-வ. பிராணநாதா பிராணநாதா!

ம. கிரிஜா! வனஜா!—நான் கனவு காணவில்லையே? கனவு
காணவில்லையே?

கி.-வ. இல்லை! இல்லை!

ம. உண்மைதானே? உண்மைதானே?

வ. உண்மைதான், ஒன்றும் அஞ்சாதீர்.

- கி. பிராணநாதா! வாரும் அரண்மனைக்குப் போவோம். இதுவரையில் நடந்ததைப்பற்றி ஒன்றும் யோசியாதீர்; எல்லாம் சுபமாய் முடிந்தது. நானும் என் அக்காளும சண்டையெல்லாம் போய் சமாதானமாப்டிட்டோம், வாரும்.
- ம. கிரிஜா, இது—?
- கி. என்மைந்தன்—ஜெயந்தன்.
- வ. என்மைந்தன் இல்லையோ?
- கி. அக்காள்—நான் சொன்னது தவறுதான்—பிராணநாதா நமது மூவருடைய மைந்தன், ஜெயந்தன்!

எட்டி முடிக்கிறது.

நாடகம் முற்றியது.

O-31581/19
0547